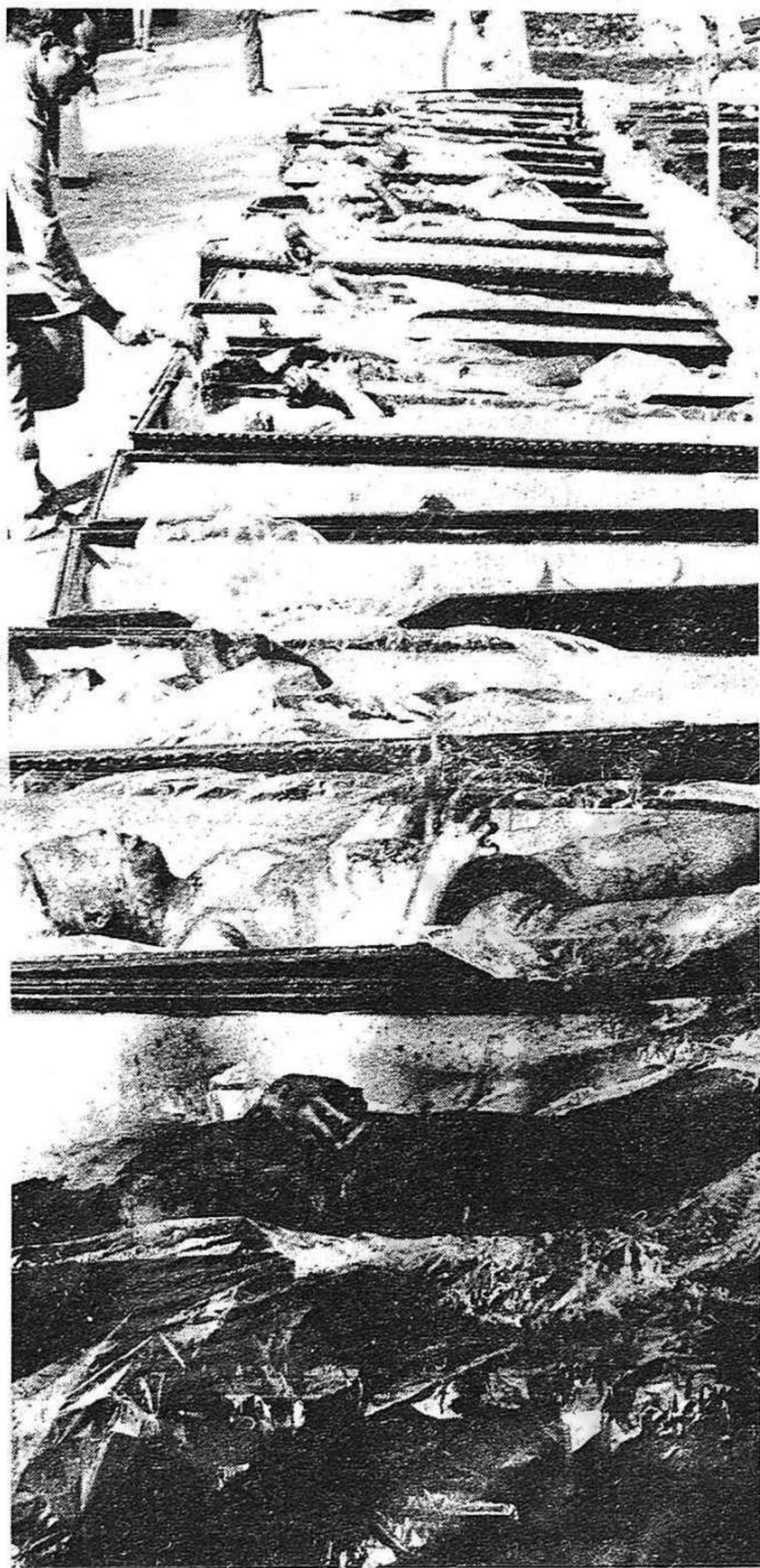

De la solidaritat a
l'exigència de responsabilitats

"Seveso" a Alcanar

Els morts, els ferits, els orfes, els danys i el dolor deixats dimarts al càmping "Els Alfacs", d'Alcanar, per l'explosió d'un carregament de propilè transportat per un camió són una tràgica desgràcia, però no una catàstrofe natural imputable a la fúria de la natura. La tragèdia suposable, si no previsible, ha aixecat monuments a la solidaritat humana i

ha obert interrogants dramàtics que esperen una resposta de les autoritats. Cal que aquestes portin fins a les últimes conseqüències la investigació sobre les causes del "Seveso" d'Alcanar i prenguin totes les mesures que es derivin d'aquesta investigació. Perquè coses com aquestes no passin mai més a casa nostra. (Pàgines 3 i 4) (Fotos de J. Morera)

Després de la tragèdia

Amb els premis
de la rifa psuquera

Candidat sí...

Si fos una petició
àmplia i unitària

Benet: serà candidat

"Si puc ser útil, estic disposat a ser candidat a la presidència de la Generalitat, com en els anys de la clandestinitat he estat disposat a servir en el lloc que els meus companys m'han demanat que servís", ha declarat a TREBALL el senador Josep Benet, que, malgrat tot, encara no ha pres una decisió definitiva. "Abans vull acabar de tenir una idea clara de quina és l'opinió del nostre poble. (Entrevista a les pàgines centrals).

treball

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS:
UNIU-VOS!

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 537

Del 14 al 20 de juliol de 1978

Preu: 15 pessetes

En plenes Rambles
de Barcelona

Armes per als "ultres"

Dos dipòsits d'armes podrien estar instal·lats, l'un, a les Rambles de Barcelona i l'altre, al domicili d'un conegut militant de l'extrema dreta de Gavà, si es confirmen les informacions facilitades a TREBALL per una persona vinculada a Fuerza Nueva, que ex-

¿Armes darrere la barra?

plica als nostres lectors, en una entrevista en exclusiva, els enfrontaments esdevinguts a l'organització catalana del partit dirigit per Blas Piñar (Pàgina 16)

Euskadi: l'ombra de l'Ulster

La democràcia, amenaçada

Una perillosíssima espiral de violència i de terror sotragueja Euskadi i amenaça la democràcia a tot Espanya. La responsabilitat del franquisme és evident i també les vacil·lacions del govern que, en lloc d'empènyer ha frenat el procés pre-autonòmic i, concretament, la transferència de poders al Consell General Basc. Aquesta és, però, l'única via possible per redreçar Euskadi pels camins de la convivència i el respecte a les llibertats individuals i col·lectives. Aquesta i no la repressió, que, com han demostrat tràgicament els fets de Pamplona, empitjora encara més les coses. Sobretot quan la repressió és indiscriminada: aleshores

esdevé una provocació. Una provocació, no un error, com ha apuntat el governador civil de Navarra, que obliga el govern a una investigació exhaustiva dels fets i a exigir clarament responsabilitats per tal que aquests fets no tornin a repetir-se. I que obliga totes les forces polítiques i socials al compromís efectiu —no merament verbal— d'esforçar-se per aïllar políticament el terrorisme. Cal que els morts d'aquests dies a Euskadi siguin els darrers: aquesta és una exigència imperiosa d'una democràcia amenaçada. (A la pàgina 6, informació sobre la reunió de la junta de portaveus del Congrés relativa als fets de Pamplona)

Euskadi: dol i indignació (Europa Press)

La democràcia sota el complex de l'Ulster

La societat espanyola està començant a viure sota allò que, amb raó, s'ha convingut a anomenar "complex de l'Ulster". Un gran complex col·lectiu que es va originar a conseqüència de l'escalada de violència desfermada a Euskadi els darrers mesos i que els esdeveniments de Pamplona no han fet altra cosa que portar a un grau de paroxisme. Un fenomen, en certa manera paralitzant, que plana avui sobre el procés democràtic com una amenaçadora espasa de Damocles i que, com denunciaria al Congrés el diputat comunista Jordi Solé-Tura, pot acabar amb ell...

UN SANFERMÍN SANGONENT

La situació a Euskadi es venia caracteritzant d'uns mesos ençà com d'extrema gravetat. I els darrers dies arribava ja a uns límits realment perillosos, després de la mort, a Pamplona, del militant de la Lliga Comunista Revolucionària i afiliat a Comissions Obreres, Germà Rodríguez, caigut sota els trets d'unes forces d'ordre públic que irrompien violentament a la plaça de toros pamplonesa.

A partir d'això, les topades al carrer entre manifestants i forces d'ordre públic s'estendrien, com una reguera de pólvora, a d'altres zones d'Euskadi i els carrers n'apareixien farcits de barricades en molts de casos.

Entre d'altres zones, a Sant Sebastià, on una manifestació i, segons sembla, un intent d'assalt a una caserna de la Policia Armada, se saldaven amb un altre balanç tràgic: la mort d'un altre jove, Josep Ignasi Barandiaran Urcola; i a Renteria on un altre enfrontament de les mateixes característiques comportava el balanç de dos ferits més de bales disparades per la Guàrdia Civil...

treball

REDACTORS

I

COL·LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), M. d'Amposta, Antoni Batista, Francesc J. Castellanos, L. López del Castillo, Enric Cerdà, Albert Farràs, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Txiki Laorden, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Teresa Pàmies, Pérez de Olague, Elena Posa, Albert Presas, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Marta Rosés, M. F. Ruiz de Villalobos, Joan Sanjuan, Francesc Vallverdú, Rodrigo Vázquez Prada, Pau Verrié, Pere Vila. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Girona, Angel Lacalle, Manuel Luis, Josep M. Porta, Josep Quintanas, E.J. Ricart, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confeció: Jaume Ribé.

Fotografies: Jordi Morera i Enric Quintana.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració i publicitat: Vallespir, 171, baixos Barcelona, 14. Telèfon: 321 21 54. Edita: PSUC. Imprès a Ingemesa. Dipòsit legal: B 16948-77.

LA CONDEMNNA DEL PARLAMENT

La situació, per tant, arribava aquests dies a una tensió màxima. I tot això es reflectia en els treballs del Parlament, on els debats constitucionals tenien per teló de fons les informacions que sobre els esdeveniments bascos arribaven a la cambra, i l'adopció de distintes posicions per part dels grups parlamentaris.

En aquesta línia, el ple del Congrés de Diputats va aprovar gairebé per unanimitat —només amb un vot contrari, el d'un socialista navarrès— una resolució propugnada per la junta de portaveus que, prèviament, havia mantingut una llarga reunió amb el ministre de l'Interior, Martín Villa, en la qual s'havien posat damunt la taula les actituds adoptades pels diferents grups parlamentaris. En tal resolució el Congrés sol·licitava una completa informació sobre els esdeveniments de Pamplona, acceptava la iniciativa del ministre de l'Interior d'elaborar un informe que presentaria oportunament, molt aviat, a la comissió corresponent de la cambra i demanava que s'adoptessin les mesures oportunes pel que fa als responsables.

En la mateixa sessió, el ministre de l'Interior feia uns plantejaments semblants davant el ple del Congrés i es comprometia a presentar els resultats de la investigació a la comissió de l'Interior en un termini breu.

EL FONDS DE LA QÜESTIÓ

Mentrestant, l'agreujament dels esdeveniments a Euskadi plantejava a les forces democràtiques la necessitat que el govern emprengués una fórmula que permeti resoldre el problema i evitar que el polvorí basc s'emporti el procés democràtic a nivell de l'Estat.

Una fórmula que, segons l'opinió del diputat comunista Jordi Solé-Tura, passa per trobar un interlocutor vàlid, que hauria de ser el Consell General Basc, i perquè les forces polítiques democràtiques d'Euskadi assumeixin les seves responsabilitats en aquest moment.

Juntament amb aquesta vessant del problema, els fets de Pamplona tornaven a posar damunt de la taula la situació real de les forces d'ordre públic i la seva inserció en el procés democràtic. No debades no caldria que passessin gaires hores des de la mort del jove militant de LCR perquè es conegués que el comandant que manava les forces de la Policia Armada que van irrompre a la plaça de toros de la capital navarresa era un militant de Fuerza Nueva.

No debades tampoc, es recordava ara que no fa gaires mesos el governador civil de Navarra reconeixia a una comissió de parlamentaris que no controlava completament les forces d'ordre públic, és a dir, una cosa que aquests mateixos dies tornava a denunciar el mateix governador en produir-se els greus fets i que, tant sí com no, la realitat mateixa s'encarregava de demostrar amb implacable duresa.

ELS BENEFICIARIS DE LA SITUACIÓ

En aquest context, val la pena reflectir l'opinió d'un dels comentaristes polítics de més gran relleu, Fernando

López Agudín, que a la seva crònica de "Triunfo", denunciava dos fets realment dignes de tenir en compte.

D'una banda, l'esmentat comentarista posava en relleu que l'objectiu comú dels nacionalistes armats i dels incontrolats era fer intervenir les forces armades a Euskadi. Uns —diu—, perquè la democràcia beneficia la burgesia, i altres, perquè el règim democràtic suposa una base considerable de l'esquerra, estan interessats que l'exèrcit intervingui a Euskadi com una primera passa cap a una intervenció més generalitzada i global.

D'una altra banda, assenyala que l'únic beneficiari de tot plegat és la dreta, que avui té ja a les seves mans un decret antiterrorista, demà pot rendibilitzar electoralment les conseqüències del "complex de l'Ulster" i demà passat pot consolidar el seu domini polític a mitjà i a llarg termini...

EL PSUC CONDEMNNA

La condemna de la violència, l'exigència d'una investigació i una crida al sentit de responsabilitat de les forces polítiques resumeixen el contingut d'una nota del Comitè Executiu del PSUC relativa a la situació d'Euskadi, feta pública després dels gravíssims fets de Pamplona i de l'assassinat del jutge de pau de Leona. El PSUC "condemna de nou la utilització de la violència com a eina d'acció política i, concretament, els responsables d'aquestes noves provocacions contra la consolidació de la democràcia (...); se suma a l'exigència de les forces democràtiques basques en el sentit que les autoritats obrin una investigació i prenguin les mesures adequades per tal d'assegurar una actitud responsable per part de les forces d'ordre públic, i crida totes les forces, d'Euskadi i de tot Espanya, a corresponsabilitzar-se en la tasca d'aïllar la provocació terrorista i fer reeixir el procés constituent en curs, en el marc més general de l'esforç per consolidar i fer funcionar la democràcia com a garantia de la convivència pacífica entre els espanyols".

Soluciones políticas

Mentre el ministre de l'Interior, Martín Villa, demanava permís al Congrés de Diputats per presentar explicacions per escrit, més endavant, dels fets dramàtics de Pamplona, la sang corria novament pels carrers d'Euskadi i la indignació popular prenia dimensions pàpies d'una insurrecció. Aquesta, diguem-ne, coincidència, il·lustra prou bé sobre una situació —la del País Basc— que amenaça cada cop més la democràcia i enraeix fins a límits intolerables el clima de civisme i de convivència que havíem anat imposant, en aquest país, a força de lluita i a cops de responsabilitat.

Conflueixen a Euskadi tensions profundes acumulades durant molts anys, amb intents desestabilitzadors que protagonitzen els qui, amb uns o altres pretextos, volen modificar amb la utilització de la violència allò que el poble ha expressat amb les eines d'acció política pròpies d'una democràcia.

Només sobre la base d'aquesta confluència s'expliquen explosions de violència com la que ha desencadenat la injustificable intervenció de les forces d'ordre públic a la plaça de toros de Pamplona. Diguem-ho clarament: la violència no és —no pot ser— una eina legítima d'intervenció política, i quan la violència es desencadena a partir d'una ordre irresponsable per part dels qui han de garantir precisament la convivència pública, aleshores esdevé una provocació inadmissible.

Euskadi i Espanya —les seves forces polítiques i socials— exigeixen del govern una investigació exhaustiva i sense trampes, una explicació clara i pública dels resultats de la investigació i l'adopció de les mesures concretes que corresponguin a les responsabilitats de cadascú. I això, amb la urgència que reclama la gravetat dels fets i que exigeix una acció política de govern efectivament orientada a resoldre els problemes d'Euskadi i a aïllar la provocació terrorista.

Fets com els de Pamplona són una demostració tràgica que no és amb l'increment de la repressió —i molt menys de la indiscriminada— que tornarà la pau al País Basc. La situació a Euskadi demana imperiosament l'acceleració dels traspàs de poder al Consell General Basc, exigeix que tingui la confiança de la població basca i se situï sense cap reserva en el terreny de joc delimitat per la Constitució. Una constitució que —cal recordar-ho una vegada més— reconeix i regula el dret de les nacionalitats i regions a l'autonomia. Cal que totes les forces democràtiques, especialment les basques, assumeixin amb responsabilitat el repte del terrorisme i la provocació i es proposin concertar la seva acció no solament per impedir nous atemptats impunes dels enemics de la democràcia sinó també per fer reeixir el procés constitucional en curs i per consolidar i fer funcionar una democràcia que sigui garantia de la convivència pacífica entre els espanyols.

Una darrera reflexió: fets com els de Pamplona poden arruinar les possibilitats d'una nova relació entre la població i les forces d'ordre públic.

Superar les reticències i les barreres entre aquestes i aquelles llegades pel franquisme esdevé una necessitat inajornable que s'inscriu també en el marc de les solucions polítiques que reclama el drama d'Euskadi.

el dit a l'ull

per IGNASI RIERA

Vacances (pagades) amb l'Emmanuelle

D'ençà que les Emmanuelles fan país, els viatges en avió tenen un alicient paral·lel: qui sap si en el teu vol hi viatja una Emmanuelle disposada a fer més curt el trajecte, amb l'esperança també que als fredolics (ja m'enteneu) una veu els indiqui: "con Iberia... ya habría llegado!" Però res d'això: ara, als avions —especialment al pont aeri— només t'hi trobes jesuïtes, futbolistes, diputats, viatjants de comerç i espies soviètics. Poques possibilitats orgàstiques, a fe!

Fa pocs dies, vam veure a una altra pel·lícula "S" una escena paral·lela en un vagó de tren: una dentista és agafada pel darrere i feliçment consumada, entre túnel i túnel, sense ni tan sols endevenir de qui era "el glavi", com diria Salvat-Papasseit. La RENFE podria obtenir beneficis indubtables d'escenes així. Projectades per TVE, les cues de solteres insatisfetes o de mascles tímids convertirien en problema d'ordre públic l'obtenció de bitllets per a viatjar. (Oh, i qui sap si això, degudament adaptat, no resoldria el dèficit dels autobusos de Barcelona —no dic dels metros, perquè hi fa massa calor, i els palpadors de senyores formen part d'un monopoli establert, que compta amb el vist-i-plau de l'autoritat

competent.)

És clar que amb tot això l'aventura de viatjar comptarà amb nous adherents. La crisi del turisme interior, el sentiment de frustració davant la invasió d'alemanys que si els escau no respecten cap norma i envaeixen les cales de la costa amb llampants barques motores que et plantifiquen allà, al bell mig dels nassos, trobaria una sortida autòctona, d'estímul al viatge sense lloc de destí previst.

I és que el problema, aquests dies, té una urgència que no sabrà desmentir ni el conseller doctor Espasa: hem de fer vacances, hem de descansar a fons, hem de reincorporar-nos a la dura militància amb les orelles netes, els ulls nets, la pol·lució parcialment allunyada dels llavis, els pulmons avessats a la pineda i el paladar farcit d'escalivades, gaspatxos, arrossos amb farigola, suquets de peix, costelles de xai (amb o sense all-i-oli, que en aquest punt el IV Congrés no es va definir) i llobarro al fonoll. Que després..., amics, ens cauran al damunt, amb tot el seu pes ferotge, les tan esperades... municipals.

Els morts, els ferits, els orfes, els danys i el dolor deixats dimarts passat al càmping "Els Alfacs", d'Alcanar, per l'explosió d'un carregament de propilè transportat per un camió són una tràgica desgràcia, però no una catàstrofe natural. Fóra absurd de demanar comptes a la fúria de la natura. Menys absurd, absolutament necessari, és de cercar les possibles responsabilitats davant d'una desgràcia suposable, si no previsible.

Tot l'horror de la tragèdia (Reportatge gràfic: Jordi Morera)

De la solidaritat a l'exigència de responsabilitats

El "Seveso" de "Els Alfacs"

La immediata i comosa cursa de solidaritat envers les víctimes encara vives, la mobilització puntual de les organitzacions sanitàries, de les forces d'ordre públic i de l'exèrcit, l'esforç generós dels qui han hagut d'intervenir en el luctuós cas no han de fer emmudir la consciència civil que, amb violència, potser amb ràbia, crida: ¡Que no passi mai més! I aquesta mateixa consciència demana que se cerquin —si hi són— i es castiguin per la força del codi penal els administradors que no hagin escoltat els repetits advertiments i protestes de les forces polítiques i socials i els industrials que no hagin respectat les normes previstes per a l'exercici de la seva activitat.

BONA MEMÒRIA

El cas és a les mans dels tribunals. Els senyors jutges no han d'oblidar que, per l'ocbre de l'any passat, el diari tarragoní "Diario Español" publicava una sèrie d'entrevistes amb personalitats de tots els partits que protestaven contra el trànsit de mercaderies perilloses per les vies de comunicació que travessen poblacions importants. Els senyors jutges no han d'oblidar que, vint-i-quatre hores abans del fet d'Alcanar, l'Associació de Veïns de La Canonja parlamentava amb l'ajuntament sobre els transports perillosos.

Els senyors jutges tampoc no hauran d'oblidar que cal establir, almenys intentar establir, amb precisió quines foren les causes de la col·lisió i de l'explosió. ¿Que potser un dels xofers, o tots dos, tenien un "surmenage" de feina bastant comú en aquest ofici? ¿Que potser el camió que transportava el gas assassí no estava en condicions de transportar-lo, malgrat les declaracions de l'empresa propietària? Els senyors jutges no poden oblidar que la Guàrdia Civil ha fet saber que sovint no es respecta la normativa de seguretat en els transports perillosos i fins i tot que se sol fer els ulls grossos.

Ara que l'hem feta — i l'hem feta molt grossa! — hi correm tots. El governador civil de Tarragona ha ordenat que, a la seva "província", els transports perillosos es facin so-

lament per autopista. Sembla que una mesura semblant es vulgui aplicar a tot l'Estat.

Ara que hi ha morts i ferits i possibles complicacions judicials. El repetit advertiment de la desgràcia suposable no havia servit per a res. La cosa és bastant comprensible: posar remei al temor justificadíssim de les poblacions significava tocar interessos econòmics molt importants. Ara, però, la mort de tantes persones reclama, sense histerismes ni estridències, una cosa ben senzilla: una investigació seriosa i responsable. I, després, justícia.

Hi pot haver qui dictamini que en el malaurat cas d'Alcanar no hi ha culpables. I el ciutadà haurà de reverir les decisions de l'administració, que sempre hauríem volgut curiosa amb la vida i els drets dels ciutadans. Però no hi ha cap força jurídica, cap força constrictiva, que pugui impedir al ciutadà de no creure's gens ni mica el veredictes si aquest no és el resultat d'una voluntat decidida d'anar al fons de les causes de la tragèdia. Com tampoc no hi ha cap força que pugui impedir al ciutadà, als ciutadans organitzats, de recercar una veritat que de vegades és molt llunyana de les versions oficials. I els ciutadans organitzats ja van buscant la veritat del fet: les forces polítiques i socials de Tarragona han constituït una comissió d'experts que cercarà de comprendre per què tantes famílies que descansaven merescudament han hagut de morir de manera idiota a l'altar d'un desenvolupament irracional i sense controls.

ESPASA

Sobre la desgràcia tothom ha dit la seva. El conseller de Sanitat de la Generalitat, Ramon Espasa, que anà immediatament al lloc del fet, ha dit a TREBALL: "La primera cosa que cal dir és que la situació de la refinaria de Puertollano, on anava el camió que va explotar, és fruit del franquisme. En Narcís Serra, conseller d'Obres Públiques, em comentava que, en els manuals, es diu que Puertollano és un exemple d'una mala localització industrial. Puertollano va ser edificat per aprofitar uns recursos naturals, però no

es van tenir presents els perills que suposava la seva localització".

"Això —segua Espasa— duu a una altra reflexió. Per arribar a Puertollano, els materials perillosos travessen ciutats o zones molt poblades. Penso que, com a mínim, aquests materials perillosos haurien de circular per les autopistes. Almenys això. Fer circular aquests productes per poblacions o carreteres es gravíssim. És una mostra d'irresponsabilitat molt gran per part de l'administració".

"Finalment —concloïa el conseller de Sani-

tat—, vull dir que la tanca del càmping "Els Alfacs" quedava a un metre de la carretera, cosa que em sembla molt exígua. Fins i tot penso que hi ha una legislació referida a les localitzacions i a les distàncies mínimes". L'Espasa deu tenir raó, però sembla que, per als competents ministeris de Madrid, el càmping estava totalment en regla.

La natural emoció davant de tant de dol passarà. Desitgem que, un cop adormida aquesta emoció, una capa de plom no cobreixi per sempre més els possibles culpables.

AGUSTÍ FORNER

El metge de Sant Carles, un testimoni d'excepció

"Que no passi mai més"

Manuel Capell, metge de Sant Carles de la Ràpita, que forma part de la Comissió de Sanitat del Montsià. Era a uns tres-cents metres de l'indret de la catàstrofe. "És impossible descriure tot l'horror d'això que ha passat aquí —ens diu—. Cal haver-ho vist i viscut, i no ho desitjo pas a ningú. És una cosa que no hauria d'haver passat i que caldrà que evitem que passi mai més."

Sant Carles de la Ràpita és un poble especialment afectat pel trànsit de vehicles pesats, que no passen per l'autopista per estalviar-se el peatge. La carretera divideix el poble en quatre illes, amb els conseqüents problemes, sobretot per als nens que han de travessar la carretera per anar a l'escola cada dia. Els accidents hi són el pa de cada dia. Es calcula que hi ha un promig de tres morts i mig per any. El problema del trànsit va ser plantejat al president Tarradellas durant el viatge que va fer a aquelles terres. El perill del transport de matèries inflamables o explosives havia estat ja denunciat, però debades. Fa uns tres anys, un

camió cisterna es va estavellar contra el Bar Americà i sortí que anava de buit. Si no, la desgràcia d'avui seria la segona.

La gent de Sant Carles —que s'ha abocat a rescatar els ferits, a treure els morts, a ajudar els sobrevivents, sense estalviar res— està horroritzada i també indignada. El mateix dia de la catàstrofe hi va haver una manifestació, convocada tot just una hora abans de fer-se per tots els partits i sindicats, que va acabar amb assemblea a l'Ajuntament. Hi havia unes mil persones. Dins d'un clima encès, es va exigir que cessi el trànsit de camions per la carretera immediatament. La gent es va

negar a admetre terminis ni demores. Així es va comunicar al governador civil (va caldre anar-lo a veure a Tarragona) i aquest va prometre que faria passar tots els camions per l'autopista. Tanmateix, l'endemà de l'accident encara en van passar per la carretera.

Manuel Capell ens diu que s'ha convocat una manifestació per dimecres al vespre i que la gent pretén tallar el tràfic.

Naturalment, preguntem al doctor Capell la seva apreciació sobre la magnitud de la desgràcia. "No sé quants morts pot haver-hi. Ara passen de cent segurs —això ho diu l'endemà del fet, al matí—; però n'hi haurà força més. Cal tenir en compte que la majoria de ferits tenen cremades de l'ordre del 80 per cent, i és molt difícil de salvar un cremat així. La bafarada de foc va ser apocalíptica, no es pot explicar..."

Temps de tragèdies

Els mitjans polítics i socials —i més enllà d'aquests cercles tot el poble de Catalunya— han centrat la seva atenció, els darrers dies, en la situació creada al País Basc i a la catàstrofe de Sant Carles de la Ràpita. Dues situacions doloroses que han aïviat el ressò de les discussions constitucionals al Congrés, els moviments de consolidació del centre, l'imminent congrés d'unificació socialista o la vida mateixa de la Generalitat provisional.

Els fets d'Euskadi —primer Pamplona, després Sant Sebastià— són seguits a Catalunya amb especial i preocupada atenció, amb el convenciment que si les forces polítiques i el govern no tenen capacitat per trobar solucions urgents de pacificació —en la perspectiva de la veritable autonomia i del lliure exercici dels drets nacionals del poble basc— tot el procés de democratització pot veure's greument amenaçat. La situació d'Euskadi, doncs, pesa sobre nosaltres com un tràgic embolic que és necessari desfer. Des de Catalunya, l'actitud més responsable, al costat de la denúncia i l'alerta sobre les actuacions desestabilitzadores, és l'explicació política dels fets del País Basc, el suport massiu als esforços de pacificació (en el qual estan intentant contribuir totes les forces d'esquerra i també la Minoria Catalana del Congrés) i la conquesta de l'autonomia i la democràcia en l'àmbit que ens és propi com a patrimoni irrenunciable ja de tot un poble. Tot el que sigui sortir violentament al carrer —com per exemple les manifestacions convocades per grups d'extrema esquerra els dies passats— pot contribuir a fer encara més difícil la solució i a generalitzar el clima de desconcert que sols afavoreix els partidaris d'una política d'ordre per damunt de tot.

LA TRAGEDIA DE SANT CARLES

La preocupació per Euskadi havíem de compartir-la, a principi de setmana, amb una altra tràgica notícia: l'explosió d'un camió que transportava propilè, un dels gasos més temibles que hi ha, justament en el càmping "Els Alfacs" de Sant Carles de la Ràpita. En tancar l'edició de TREBALL, els morts —la major part turistes francesos, anglesos, alemanys i belgues, de vacances— havien passat de cent-cinquanta. Dijous, dia 13, el sots-secretari de Sanitat i Seguretat Social, vist l'estat dels ferits, feia una tràgica predicció: almenys unes altres 120 persones moriran els propers dies. La premsa diària, la ràdio, la TV han informat amb prou detall sobre els fets (a cops amb una morbositat injustificable) i no és hora ara de tornar-hi. Sí que cal subratllar, però, la necessitat d'un estricte compliment de les normes de seguretat en matèria de transport de líquids i productes inflamables i perillosos, en matèria d'instal·lacions industrials (cal pensar, per exemple, en Tarragona, ciutat situada enmig d'un gran complex petroquímic), però també en matèria de turisme i d'allotjaments hotelers. Cal recordar que al càmping "Els Alfacs" hi havia

800 residents de més dels autoritzats. Més enllà de l'estricta compliment de les normes, d'una política d'inspeccions i sancions que cal portar a terme immediatament, és evident que cal també promoure una legislació avançada que, per damunt de tot, garanteixi la seguretat de les persones i permeti la salvació del medi ambient. En aquest sentit cal reclamar de les Corts una especial atenció pel tema, i esperar que el futur Parlament de Catalunya adopti una legislació progressista i que el govern de la Generalitat usi tots els seus mitjans per fer-la complir. Mentrestant arriba aquest moment, però, cal prendre mesures urgents i duradores. A les decisions dels governadors de Tarragona i Barcelona de prohibir el pas dels camions amb càrregues perilloses per les carreteres nacionals —i hauran de desviar-se obligatòriament per les autopistes quan això sigui possible— seguirà la presa de posició de la Generalitat. El conseller d'Obres Públiques i Urbanisme ha anunciat l'adopció de mesures, anunciades anticipadament pel president Tarradellas en la seva visita a Sant Carles. De moment, s'està treballant en un informe dels centres de Catalunya que es nodreixen de materials perillosos. En base a aquest informe es fixaran rutes obligatòries per al pas de camions. De res no servirà, però, la bona voluntat del conseller Serra si no s'acceleren els passos de serveis en matèria de Transports i Tràfic, competències avui disseminades en molts departaments i delegacions, atomització que no afavoreix gens la seguretat. Paral·lelament, caldrà també que les organitzacions polítiques, sindicals, cíviques i populars estiguin amatents exigint seguretat i el compliment de la normativa ja existent.

UN NOU PAQUET DE TRANSFERÈNCIES

Entrant ja en el tema de la marxa de la Generalitat, assenyalarem que és molt probable que un nou paquet de transferències sigui acordat per la Comissió Mixta, relatiu a Turisme, Sanitat, Administració Local, Ensenyament i Treball. Especialment important és el traspass en matèria de Sanitat —un dels que l'Estat veia amb més reticència— i que es referirà tant a la salut pública com a l'assistència sanitària. En mans de l'Estat quedarà la sanitat exterior i el control dels productes farmacèutics, aspecte aquest darrer que haurà de ser renegociat en el marc de la veritable autonomia. Encara amb el tema de la Generalitat, cal destacar, per la seva importància, el

desmentiment oficial dels socialistes a la candidatura de Joan Reventós a la presidència de la Generalitat, malgrat que la notícia havia estat recollida a "L'Hora Socialista", òrgan oficiós dels Socialistes de Catalunya. Els dirigents socialistes, en un sopar amb la premsa per parlar del congrés d'unificació, no descartaren la possibilitat d'acords unitaris pel que fa a la presidència de la Generalitat. Aquesta és una via que, sens dubte, obre noves perspectives en el camp de la política catalana pels propers mesos i fins i tot anys.

UNITAT SOCIALISTA

Aquest cap de setmana, el Partit Socialista de Catalunya-Congrés, el Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament i la Federació Socialista de Catalunya del PSOE culminaran el procés d'unificació socialista, que s'inicià ja a les vigílies del 15-J i que permeté la presentació de candidatures conjuntes PSC-PSOE amb el nom de coalició electoral de "Socialistes de Catalunya". Més tard, després de diverses escis-

sions per la dreta, s'afegia al procés el Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament que en les eleccions havia participat en el bloc del "Pacte Democràtic" dirigit per Convergència Democràtica de Catalunya. El procés d'unificació socialista es realitza no pas sense tensions i conflictes, i una mostra n'és el fet que només una de les sessions del congrés —la de cloenda— tindrà caràcter públic. De tota manera, cal relativitzar aquesta conflictivitat, inherent a tot procés d'unificació. Entre els punts de major tensió cal assenyalar les relacions del nou partit (que es dirà Partit dels Socialistes de Catalunya) amb el PSOE i la mateixa col·laboració dels militants provinents del PSC amb els que procedeixen del PSOE. Mentre que els primers tenen, en la major part dels casos, una tradició de lluita democràtica, d'activitat política, el creixement del PSOE s'ha realitzat bàsicament a partir del 15-J i sembla que no ha aconseguit una vertebració organitzativa suficient.

CARLES FORTUNY

Reventós: l'hora de la unitat

filars prim

Unitat socialista

El proper cap de setmana es produirà un esdeveniment històric per al futur de Catalunya. Em refereixo al Congrés de la Unitat Socialista. En aquest Congrés es culminarà el procés de fusió d'un partit històric però de poc arrelament a Catalunya durant la lluita a la clandestinitat, com és el PSOE, amb dues formacions —PSC(C) i PSC(R)— representatives de nuclis catalans que no pas perquè fossin reduïts deixaven de tenir importància al nostre passat llunyà i immediat en la mesura que representen sectors qualificats de la societat catalana.

En aquest Congrés, la coalició electoral "Socialistes de Catalunya" junt amb el PSC(R) es transformarà en partit. Ja només per això caldrà destacar el fet, ja que la unificació ha de servir per superar la normal inestabilitat dels acords electorals, encara que es tracti de coalicions triomfants.

Però hi ha altres motius més profunds per pensar en la dimensió positiva d'aquella unificació. És cert que tot procés d'unificació política és contradictori, i en aquest cas concret les dificultats són també presents i reals, entre altres coses perquè la societat catalana és, ella mateixa, contradictòria.

A Catalunya, cal un partit socialista consolidat pel doble motiu de la reivindicació social i nacional. L'espectre polític català seria incomplet sense aquell partit, i sobretot l'esquerra, les forces de progrés que lluiten per la transformació de la societat, es trobarien mancades d'un suport si el procés d'unificació fracassés. Així mateix, la dimensió nacional del socialisme català ha de ser un dels trets que caracteritzi la nova formació ja que, representant socialment i electoral-

El "Seveso" d'Alcanar

Els partits ho havien advertit

Les forces polítiques de Sant Carles de la Ràpita, com les d'altres pobles i ciutats de la zona, havien fet saber a diverses instàncies administratives que la nacional 340, la carretera dels morts i els ferits per l'explosió d'un camió que transportava propilè, és molt perillosa dintre de la seva població.

En un document dirigit el primer d'aquest mes al president de la Generalitat Josep Tarradellas per AP, CDC, PSC, PSUC, UCD, UDC i la Comissió de Sanitat del Montsià, es deia que la 340, en travessar Sant Carles, és "realment perillosa" —una mitjana anyal de tres o quatre morts— tant per l'elevat tonatge que hi transita com per la perillositat d'alguns carregaments.

Com a solució provisional, esperant el pla d'urbanisme de Sant Carles, els signants del document proposaven que el trànsit pesat fos desviat del poble i fet passar pel traçat del ferrocarril de la Vall de Zafan. Aquest traçat, que és de la RENFE, hauria de retornar a l'empresa propietària quan s'hagués acomplert el pla general d'urbanisme del poble.

COMUNICAT DEL PSUC

En tenir coneixement de la catàstrofe d'Alcanar, el PSUC va fer arribar als mitjans informatius la nota següent:

"El Secretariat del Comitè Central del PSUC expressa el seu profund condol pel tràgic accident ocorregut a Alcanar (Tarragona), que ha ocasionat prop de 200 morts i centenars de ferits. Solidari amb les víctimes i els familiars, així com amb els veïns de la zona afectada, el PSUC crida totes les institucions i els ciutadans en general a prestar el seu suport als afectats i a col·laborar, en la mida de les seves possibilitats, en les tasques de salvament de les víctimes, amb el mateix esperit amb què ho han fet ja, des del primer moment, la major part d'organismes, entitats i ciutadans de les comarques tarragonines, especialment del Baix Ebre. Al mateix temps, el PSUC reclama de les autoritats una investigació de l'accident i l'adopció de mesures que impedeixin la repetició de fets tràgics com aquest, la possibilitat dels quals havien denunciat ja mesos enrere diverses forces polítiques i socials tarragonines."

ALTRES MOSTRES DE SOLIDARITAT

Entre les mostres de solidaritat rebudes a la redacció de TREBALL volem destacar un telegrama adreçat a Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz, que diu:

"Enviem condol comunista piemontesos per terrible catàstrofe d'Alcanar" signen: Bruno Ferrero i Renzo Zanotti

per RAFAEL RIBÓ

des del Parlament per PEDRO VEGA

Els peus al Congrés, el cap a Euskadi

Les darreres sessions del ple del Congrés de Diputats van ser presidides per la preocupació davant la situació al País Basc. A l'hemicicle va continuar el debat sobre el projecte constitucional, però als passadissos el tema de conversació era, gairebé exclusivament, els fets que s'han esdevingut després de la irrupció de la força pública a la plaça de toros de Pamplona. La junta de portaveus va decidir, dimarts passat, sotmetre a l'aprovació de la cambra una resolució que va ser acceptada amb un sol vot en contra. S'hi lamenta que ha passat, s'hi sol·licita al govern una informació completa i n'espera que actuï d'acord amb les serioses responsabilitats del moment i que adopti les mesures oportunes pel que fa als responsables.

El tema d'Euskadi podria ser el motiu d'una nova redacció consensuada del títol vuitè de la Constitució, el referent a les autonomies. Els darrers dies s'han succeït les negociacions, que van tenir la seva més clara expressió dimecres a les Corts, on el vicepresident del govern, Fernando Abril Martorell, va conversar llargament amb el dirigent socialista Alfonso Guerra. Abans, segons se sap, se celebraren reunions entre les direccions del PSOE i PNB. L'objectiu seria donar un tractament nou al reconeixement dels drets històrics del poble basc a fi de satisfer, encara que només sigui en part, les aspiracions del PNB que, si no, s'abstindrà o votarà contra la Constitució, amb els perills que això representa.

POSSIBLE PLE EXTRAORDINARI

La comissió de l'Interior del Congrés serà informada dimarts pel ministre de l'Interior, Rodolfo Martín Villa, d'allò que va passar a Euskadi i, a la vista d'això, decidirà l'actitud que caldrà adoptar. En medis parlamentaris del PSOE s'insisteix en la necessitat d'un ple amb caràcter extraordinari, a la qual cosa s'oposa el PCE, si més no fins que s'aprovi la Constitució, perquè considera que interferiria notablement el debat. Tanmateix, no es descarta la possibilitat que sigui convocat un cop s'hagi acabat aquest debat.

Les sessions del ple per debatre l'avantprojecte de Constitució van continuar d'una manera un xic tediosa, que fins i tot permet a Rafael Alberti corregir els seus poemes assegut a la tribuna d'invitats. Generalment, es repeteixen els plantejaments esgrimits a la comissió Constitucional i ja cal, almenys, una setmana més de feina per finalitzar el dictamen. Recentment, Santiago Carrillo, des de la tribuna d'oradors, va manifestar la sorpresa pel fet que es rebutgés el debat general, per tal de guanyar temps, i s'assisteixi ara a una demostració d'erudició parlamentària que no fa altra cosa que allargar les sessions.

La darrera setmana es va entrar en la part de l'articulat aprovada per consens. Han estat retirades gairebé totes les esmenes presentades pels grups polítics que varen participar en l'esmentat acord. Els seus portaveus es limiten a fer

força que, no ho oblidem, va donar la base ideològica al sollevament i a la croada i que encara podria donar la base ideològica a una resistència que fóra perillosíssima per a l'avenç de la democràcia i el socialisme"

En una mateixa sessió van quedar constitucionalitzades l'abolició de la pena de mort i la majoria d'edat als 18 anys. Josep Solé Barberà, en nom del grup comunista, va demanar que l'esmentada abolició s'estengués també a l'àmbit militar, i això va ser rebutjat. En el cas de la majoria d'edat, tant UCD com AP abandonaren els seus arguments contraris, esgrimits a la comissió constitucional, i van permetre així esmenar la incongruència que era reconèixer els drets polítics als joves i negar-los la majoria d'edat civil a tots els efectes.

A la mateixa sessió, de dijous dia 6, hi va haver un debat sobre l'avortament amb motiu de l'esmena presentada per Alianza Popular que demanava la substitució del terme "persones" pel de "tots" en relació amb el dret a la vida. El vot favorable a aquesta modificació, que, en realitat, no tanca cap porta, per part dels centristes va permetre que fos recollida al projecte.

LETAMENDIA CONTRA EL PCE

Dimarts passat es va registrar una intempestiva intervenció del diputat de la coalició Euskadiko Esquerra, Francesc Letamendia, contra el PCE, el caràcter comunista del qual va arribar a posar en dubte. Inicialment, era el cas d'una explicació de vot a propòsit de l'article 34 en el qual es constitucionalitza l'economia de mercat.

Això va donar ocasió a una rèplica de Jordi Solé-Tura que va ser acollida amb aplaudiments per la cambra. Després

Martín Villa donarà explicacions al Congrés

de rebutjar la possibilitat d'una revolució per la via de la minoria i insistir en la necessitat de grans majories per aconseguir la transformació social, el diputat comunista es va referir a l'actitud del seu partit pel que fa a la qüestió basca. "El problema d'Euskadi —va afirmar— no és només el problema d'Euskadi sinó d'Espanya. I si a Euskadi no trobem una solució concreta, realment la democràcia serà inviable no solament a Euskadi sinó a tot els països." Va subratllar tot seguit la necessitat d'un interlocutor vàlid que sigui reconegut per la majoria del poble basc i va assenyalar que és absolutament imprescindible aïllar políticament el terrorisme.

Jordi Solé-Tura, que va ser tallat en la seva intervenció pel president Fernando Alvarez de Miranda, va acabar dient, adreçant-se a Francesc Letamendia, que "el nostre grup s'anomena comunista perquè ho avala la seva pròpia història, el seu contingut actual i la voluntat dels membres d'aquest partit i dels seus votants. És ben segur que l'adjectiu comunista per ell —referint-se a Letamendia— tindrà un sentit i per nosaltres un altre; però això ho dilucidarà el poble espanyol al moment que hagi de votar, i ja, en part, ho ha fet."

Les noves ordenances militars

Malgrat que la discussió de la Constitució davant el ple del Congrés és l'esdeveniment que s'endu les preferències dels mitjans d'informació, hi ha un altre esdeveniment que també mereix una atenció especial, per la seva importància. És la presentació del projecte de Noves Ordenances Militars davant el Senat i el Congrés (els dies 27 i 28 de juny, respectivament). En tots dos casos, el vicepresident del govern i ministre de la Defensa, tinent general Gutiérrez Mellado, es va presentar davant els representants elegits pel poble espanyol acompanyat pel president de la comissió que va redactar el nou projecte, general Francisco Martínez de Galinsoga, i per alguns membres de l'esmentada comissió, a fi de plantejar la nova proposta i de respondre a totes les preguntes pertinents. Això confirma que, al mateix temps que s'està construint la Constitució (com a marc de convivència entre tots els ciutadans), hi ha un esforç generalitzat per apropar les Forces Armades a les forces polítiques democràtiques, amb una clara voluntat de definir conjuntament el lloc i funcions de les Forces Armades en la nova democràcia espanyola i en les seves institucions. Coincidint amb això, ja s'ha aprovat al ple del Congrés l'article relatiu al lloc i funció de les Forces Armades en la Constitució, en una sessió en què va quedar ben clara la voluntat de consens sobre aquesta qüestió cabdal.

Pel que fa a les Noves Ordenances Militars, cal assenyalar la voluntat de renovació respecte a les anteriors (vigents fins ara), que venien del temps de Carles III. Són obvis els canvis que hi ha hagut des de llavors, tant a nivell de societat com dins les mateixes Forces Armades (en la seva estructura i les seves funcions). El mateix general Martínez de Galinsoga, contestant a la pregunta d'un diputat, va posar en relleu algunes de les característiques de les Noves Ordenances respecte a les de Carles III: la configuració de les Forces Armades com a institució al servei de la pàtria (i no al servei personal del rei), transformació en el sistema de formació d'oficials i comandaments, així com en el sistema de reclutament, etcètera.

Alguns dels punts fonamentals de la nova reglamentació poden resumir-se així:

* Els militars queden obligats a respectar l'ordre institucional (punt essencial, en un país amb tanta tradició de "pronunciament").

* Llibertat de pensament, consciència i religió, i plenitud de drets polítics i civils (amb exclusió dels que es limitin per exigències de la seguretat nacional), i supressió del dret d'associació sindical i política (perquè s'entén que el militar de carrera ha de garantir la seva neutralitat en la política partidària).

* Quan les ordres impliquin actes contraris a les lleis, o siguin un delictes, cap militar no està obligat a complir-les.

* La disciplina (punt sobre el qual, lògicament, s'insisteix) té la seva expressió col·lectiva en l'acceptació de l'ordre constitucional.

* Dins les Forces Armades, cap membre no serà discriminat per raó de sexe, raça, religió, opinió, etcètera.

I altres qüestions igualment importants. Cal insistir en el fet que, en el procés democràtic en curs, és fonamental que les Forces Armades estiguin perfectament integrades en l'enteixinat institucional, amb unes funcions clares i ben definides. Ara per ara, tant les Forces Armades com els qui compleixen l'aprovació de la Constitució, han demostrat una voluntat de cooperació amb conseqüències positives i que jugaran (ho fan ja) un paper clau en el nostre futur.

Els articles de la Constitució

Abolida la pena de mort

Article 11. 2. Els espanyols són majors d'edat als 18 anys. (...)

Article 13. Els espanyols són iguals davant la llei, sense discriminacions per raó de naixença, de raça, de sexe, de religió, d'opinió, o per qualsevol altres circumstàncies personals o socials.

Article 14. Tothom té dret a la vida i a la integritat física. En cap cas, ningú no pot ser sotmès a tortura ni a penes o tractes inhumans o degradants. Queda abolida la pena de mort, salvant el que puguin disposar les lleis penals militars per delictes comesos per persones subjectes, per la seva pròpia condició, al fur castrense.

Article 19. 1. Es reconeixen i protegeixen els drets:
A. A expressar i difondre lliurement els pensaments, idees i opinions mitjançant la paraula, l'escrit o qualsevol altre mitjà de reproducció.
B. A la producció i creació literària, artística i científica.
C. A la llibertat de càtedra.
D. A comunicar o rebre lliurement informació veraç per qualsevol mitjà de difusió.
Llei regularà el dret a la clàusula de consciència i al secret professional en l'exercici d'a-

questes llibertats. (...)

3. La llei regularà l'organització i el control parlamentari dels mitjans de comunicació social dependents de l'Estat o de qualsevol ens públic. Es garantirà l'accés als esmentats mitjans dels diferents grups socials i polítics, tot respectant el pluralisme de la societat i de les diverses llengües d'Espanya. (...)

Article 25. 1. Tothom té dret a l'educació. Es reconeix la llibertat d'ensenyament. (...)

4. L'ensenyament bàsic és obligatori i gratuït. (...)

6. Es reconeix a les persones físiques i jurídiques la llibertat de creació de centres docents, dins del respecte als principis constitucionals.

7. Els professors, els pares i, en el seu cas, els alumnes, intervinen en el control i gestió de tots els centres sostinguts per l'administració amb

fons públics, en els termes que la llei estableixi. (...)

10. Es reconeix l'autonomia de les universitats en els termes que la llei estableixi.

Article 26. (...)

2. Es reconeix el dret a la vaga dels treballadors per defensar els seus interessos. La llei que reguli l'exercici d'aquest dret establirà les garanties que calguin per assegurar el manteniment dels serveis essencials de la comunitat.

Article 30. (...)

2. La llei regularà les formes del matrimoni, els drets i deures dels cònjuges, les causes de separació i dissolució i els seus efectes.

Article 34. Es reconeix la llibertat d'empresa en el marc de l'economia de mercat. Els poders públics en garanteixen i protegeixen l'exercici i la defensa de la productivitat d'acord amb les exigències de l'economia general i, si cal, de la planificació.

Article 51. 1. El Rei és el cap de l'Estat, símbol de la seva unitat i permanència; arbitra i modera el funcionament regular de les institucions; assumeix l'alta representació de l'Estat en les relacions internacionals i exerceix les funcions que li atribueixen expressament la Constitució i les lleis. (...)

Article 57. Correspon al Rei:
a) Sancionar i promulgar les lleis.

b) Convocar i dissoldre les Corts Generals i convocar eleccions en els termes previstos a la Constitució.

c) Convocar a referèndum en els casos previstos a la Constitució.

d) Proposar el candidat a president del govern, nomenar-lo en els termes previstos a la Constitució, com també posar fi a les seves funcions quan aquell li presenti la dimissió del govern. (...)

Article 61. Les Corts Generals representen el poble espanyol i estan formades pel Congrés de Diputats i el Senat.

nyol i estan formades pel Congrés de Diputats i el Senat.

2. Les Corts Generals exerceixen la potestat legislativa de l'Estat, n'aproven els pressupostos, controlen l'acció del govern i tenen les altres competències que els atribueixi la Constitució.

3. Les Corts Generals són inviolables.

Article 64. 1. El Senat es compon de quatre senadors elegits pels votants de cada província en els termes que assenyalen la llei orgànica.

2. Les comunitats autònomes que es constitueixin podran proposar, d'acord amb allò que assenyalen els seus estatuts, en el marc d'una llei orgànica, dos candidats a senadors que seran nomenats pel Rei. Aquest nombre es reduirà a un en el cas de les comunitats autònomes l'àmbit de les quals no superi el d'una província.

3. La llei orgànica que, d'acord amb el que disposen els apartats a) i c) de l'article 142, autoritzi la constitució de les comunitats autònomes o dels territoris de règim autònom en fixarà la representació al Senat.

4. El Senat és elegit per quatre anys.

Aquests darrers dies, alguns òrgans d'informació, inclusivament TVE, han deformat la realitat en comunicar el que va passar a la junta de portaveus del Congrés al voltant dels esdeveniments de Navarra. I,

d'una manera general, en referir-se a l'actitud dels partits polítics en relació amb els esmentats fets. TREBALL està en condicions d'explicar més exactament què va passar.

Deformada la reunió de la junta de portaveus del Congrés davant els esdeveniments de Navarra

La minoria comunista demana responsabilitats

Quan, dimarts a dos quarts de deu del matí, es va reunir la junta de portaveus, hi va comparèixer el ministre de l'Interior, el qual va manifestar el seu propòsit d'acudir a la comissió parlamentària de l'Interior a informar dels esdeveniments de Navarra tan aviat com tinguí els resultats de l'enquesta que estan fent el sots-director general de Seguretat i el general Timon de Lara. Va afegir que estaria en condicions de fer-ho al cap de cinc dies. Després d'això, el Congrés podrà amb ple coneixement de causa, exercir les seves funcions en relació al cas.

Tot seguit, el senyor Fraga Iribarne va proposar que el ministre de l'Interior repetís les seves manifestacions davant del ple de la cambra i que a continuació es donés la paraula a cadascun dels grups parlamentaris perquè exposessin la seva opinió sobre els esdeveniments de Pamplona. El senyor Fraga va assegurar que en aquest debat el seu grup adoptaria una actitud "constructiva".

Alfonso Guerra, representant del grup socialista, va intervenir aleshores per oposar-se a obrir un debat que interferiria en la discussió constitucional i per proposar que es fés una declaració col·lectiva de la junta de portaveus, que podria ser llegida pel president del Congrés, seguint el precedent que es va establir quan l'assassinat del periodista senyor Portell. Va afegir que ells havien redactat un projecte de declaració, que va llegir, en el qual no es reclamaven sancions per als responsables dels fets.

Santiago Carrillo va intervenir llavors breument per dir que el grup parlamentari comunista prestava suport a la solució que proposava Alfonso Guerra, és a dir, fer una comunicació a la cambra i evitar un debat que interrompís el constitucional. Carrillo considerava, segons va explicar, que aquesta comunicació havia de reclamar al govern mesures concretes contra els responsables dels esdeveniments de Pamplona.

El senyor Fraga va declarar que no podia donar suport a la comunicació proposada pels socialistes perquè, encara que no s'hi demanaven sancions, s'hi criticava l'actitud de les forces d'ordre públic. I va insistir que es fés un nou debat al ple.

A la junta de portaveus, alguns membres van començar a redactar textos de possibles comunicacions per llegir davant del ple. El senyor Fraga en va llegir una on es limitava a "lamentar" els esdeveniments i no demanava al govern cap altra mesura que obrir un debat sobre l'ordre públic. El representant

d'UCD, senyor Pérez Llorca, en va llegir una altra en la qual no es demanaven sancions per als responsables.

En aquest moment, Santiago Carrillo va manifestar que per tal d'evitar interrompre el debat constitucional amb un altre sobre l'ordre públic, acceptava la primera part del text de Fraga, en la qual es lamentaven els fets i se sol·licitava al ministre que informés, a condició d'afegir-hi una segona part reclamant sancions per als responsables.

El senyor Fraga va acceptar aquesta proposta i va redactar la declaració que va ser aprovada i llegida pel senyor Alvarez de Miranda al ple, en nom de la junta de portaveus.

Els socialistes van recordar el text de la seva declaració, però no la van posar a votació i es van afegir al text aprovat massivament. Fins i tot en aquest moment el senyor Peces Barba va insistir que en el text que proposaven els socialistes no es demanaven responsabilitats, mentre que l'aprovat sí que en demanava.

"Que el govern sancioni els responsables"

Posteriorment, algú que no ha revelat la seva personalitat, informa a la premsa que els comunistes "s'havien oposat a demanar responsabilitats" i havien deixat sols els socialistes, i indicava que el PCE, en la visita feta el dia abans al ministre de l'Interior, "havia arribat a un acord amb aquest".

Aquest falsejament de la realitat va ser recollit per algun òrgan d'informació que, en canvi, no es va fer ressò de les declaracions que alguns representants comunistes havien fet a la premsa. Després, alguns dirigents socialistes, davant la premsa, han reclamat la dimissió del ministre de l'Interior i del governador civil, rectificant radicalment la posició que havien pres a la junta de portaveus i al ple del Congrés, al matí.

¿A què es deu aquest canvi de 180 graus que ha portat

fins i tot a falsejar allò que es va assumir a la junta de portaveus i a atribuir als comunistes posicions distintes a les que van mantenir? La resposta a aquesta pregunta l'haurien de donar els socialistes. Per la nostra banda, TREBALL pot afirmar responsablement que:

1) La minoria comunista va ser qui va exigir d'incloure en la comunicació del ple la petició que el govern sancionés els responsables dels fets de Pamplona.

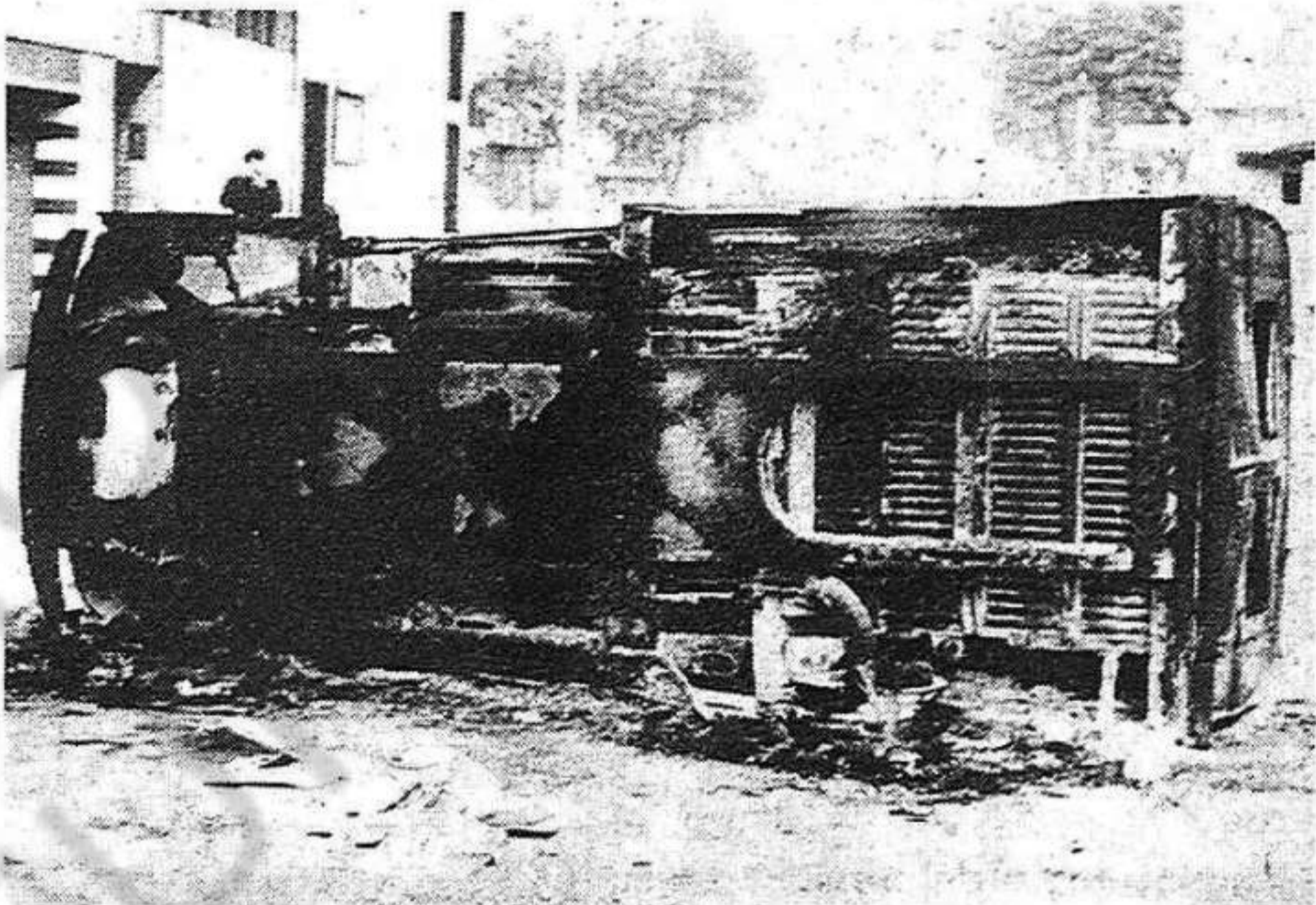
2) Els socialistes no van reclamar mai això, encara que ho acceptessin.

3) A la junta de portaveus, el primer a aprovar la proposta de Martín Villa perquè el govern informi a la comissió de l'Interior i perquè s'ajorni el debat al ple fins al seu moment va ser el representant socialista, Alfonso Guerra.

4) En la visita que Santiago Carrillo, Pilar Brabo i Roberto Lertxundi van fer el dia abans al ministre de l'Interior, li van plantejar precisament la necessitat de sancionar els qui van donar l'ordre a la força pública de penetrar a la plaça de toros i van desfermar així els greus esdeveniments de Pamplona.

Amb una pancarta exhibida a la plaça de toros va començar el drama de Pamplona. Després de la intervenció policial van venir les barricades (Fotos Europa Press)

Autonomia o pre-autonomia

Mentre que a Catalunya no s'ha tingut mai dubtes sobre què ha de significar l'autonomia, sembla que la cosa no sigui tan clara a l'administració central; per això, ha estat inventat l'estrany terme de pre-autonomia.

Si per autonomia entenem la facultat d'autogovern, en grau major o menor segons els acords presos, la pre-autonomia no significa res més que la fase prèvia, transitòria, durant la qual es negocia el contingut de l'autonomia. En certa manera, pre-autonomia seria un eufemisme per a qualificar una fase durant la qual, com abans, tot depèn del poder central que, però, a causa de la pressió política del 15 de juny, ha acceptat de començar el camí de l'autonomia.

Significa, doncs, començar la negociació amb l'aparell legislatiu del franquisme sense un marc legal de referència propi (Constitució i Estatut).

D'aquí deriva la dificultat que alguns poden trobar en pretendre determinar quin és el contingut de l'autonomia que s'està negociant, partint d'una lectura tècnica d'un text jurídic de circumstàncies com és, pel que fa a Catalunya, el reial decret llei del 29 de setembre de 1977, en el qual s'esmenta el vigent règim jurídic com a marc legal possible, malgrat que no s'escapi a ningú que reinstaurar la Generalitat de Catalunya i començar la negociació de l'autonomia no és conseqüència d'una determinada aplicació de les lleis franquistes (que havien liquidat l'autonomia de Catalunya).

La reinstauració de la Generalitat és fruit de la llarga lluita de resistència del poble de Catalunya contra el franquisme i el seu règim jurídic, contra la legalitat franquista, lluita de resistència que va determinar el resultat del 15 de juny del 77, quan el 80 per cent dels vots va anar a parar als partits autonomistes. La reinstauració de la Generalitat també és fruit de la llarga trajectòria antifranquista, sense oblidar que inclusivament els partits nascuts del franquisme van haver d'incloure, amb més o menys sinceritat, la reivindicació autonòmica per presentar-se dignament als electors.

Després del resultat de les eleccions del 15 de juny a Catalunya, el govern Suárez va entendre que no es podia retardar la reinstauració de la Generalitat, cosa que queda reconeguda en el preàmbul del reial decret llei. Cal entendre com un atavisme, de formalisme jurídic i incongruència política, el fet que el reial decret es refereixi al vigent règim jurídic. No discutirem ara per això.

¿Què ha de significar l'autonomia? Som, com ha ben indicat el professor Sureda, en una fase pre-estatutària; això significa que l'Estat encara no reconeix a Catalunya el dret a la seva sobirania, que al moment oportú s'expressarà a través d'un parlament amb capacitat per a legislar a Catalunya; d'acord amb la lliure voluntat del poble català, les forces polítiques estan d'acord que no s'entrarà en aquesta fase fins que Espanya no tindrà Constitució, que és el marc legal per a elaborar l'Estatut d'autonomia. Si bé no hi va haver ruptura, tampoc no s'han reinstaurat provisionalment els estatuts de l'època republicana.

Mentrestant, durant la fase de la Generalitat provisional, es poden aconseguir els altres instruments de govern, que permetran a la Generalitat de fer política a Catalunya per a Catalunya. Sense pretensions jurídiques, crec que aquests

instruments es poden resumir en tres facultats:

1) Dictar normes o disposicions de govern per integrar a Catalunya l'ordenament legal de l'Estat en tots i cadascun dels serveis i competències transferits.

2) Desenvolupar les funcions d'avaluació i inspecció sobre les activitats i serveis les competències dels quals han estat transferides.

3) Disposar de capacitat financera per a administrar els recursos econòmics d'acord amb un programa propi de govern.

Aquestes tres facultats es refereixen als serveis i a les funcions transferits a la competència de la Generalitat. Amb altres paraules: hi pot haver serveis i competències transferits i d'altres no, però no és concebible la transferència d'unes determinades competències sense que comportin la capacitat de govern de la Generalitat sobre elles. Qualsevol altra cosa només fóra un simulacre de transferència, un engany. El govern central ha de ser el primer a no desitjar més frustracions a Catalunya o a les altres nacionalitats d'Espanya.

Durant el període pre-estatutari, la capacitat financera serà determinada carregant al pressupost general de l'Estat les partides corresponents a les funcions, les activitats i els serveis transferits a la Generalitat. Després, l'Estatut haurà de preveure la capacitat recaptadora de l'ens autòmic, a partir d'una participació en la capacitat estatal d'imposició i no pas creant nous impostos que se sumin als de l'Estat.

La funció d'inspecció és una de les tres competències que caracteritzen l'autonomia. El govern autònom ha de poder fiscalitzar, controlar, avaluar i sancionar els serveis que en depenguin. Es pot considerar la possibilitat que l'administració central desenvolupi alguna forma d'alta inspecció sobre la marxa dels serveis que es transfereixin, però aquesta capacitat inspectora de l'Estat no ha de perjudicar mai tercers persones, és a dir, el ciutadà, el qual sofriria les conseqüències d'una doble inspecció.

El fons de la qüestió és, segons el meu parer, si l'administració central, el govern de la UCD, ha comprès o no ha comprès en què consisteix l'autonomia i si el govern de la UCD està disposat a resoldre un dels problemes més grossos de l'Estat, que Espanya arrossega des de fa moltes dècades.

Segons nosaltres, es tracta de resoldre el problema històric de les nacionalitats oprimides, comprenent que la convivència a Espanya de molts pobles distints serà possible i fecunda quan els esmentats pobles arribaran al grau d'autonomia que reclamen. Nosaltres no hem considerat mai l'autonomia com un caprici cultural o un luxe financer.

El present constitucional que viu Espanya emmarca el moment històric en què és possible resoldre un conflicte tan llarg. Sembla que el rei ho ha entès així. Sense plena autonomia de les nacionalitats no serà possible a Espanya una democràcia estable. A Catalunya ho entenem així.

Deixem de banda, doncs, els eufemismes pre-autonòmics i construïm responsablement el futur autòmic. El govern té la paraula.

Santa Coloma

Jubilats volen els seus drets

Santa Coloma de Gramenet (Txema Corral).— Més de dos mil vells, responent a la crida de Comissions Obreres, desfilaran pels carrers de Santa Coloma en defensa de solucions als greus problemes que tenen plantejats els pensionistes i jubilats. Una comissió dels manifestants va lliurar a l'alcalde un escrit on, entre altres coses, es demana la gratuïtat dels transports públics, la desgravació de tots els impostos indirectes que emanen de l'Ajuntament, que es creï un economat municipal controlat pels pensionistes i jubilats, equiparació de les pensions al salari mínim interprofessional, elecció democràtica dels components de les juntes administradores de les llars del pensionista i la instal·lació d'una residència comarcal.

En aquest camí de pressió i negociació, s'ha fet una reunió per abordar fonamentalment el problema dels transports públics i el dels impostos municipals. Els resultats no n'han estat els que es volien, ja que el director dels transports urbans ha mantingut la seva negativa a donar passis tot argumentant que la companyia té pèrdues. Pel que fa als transports que depenen de l'ajuntament de Barcelona, la situació és confusa. Ambdós alcaldes es passen les competències i, mentrestant, els pensionistes i jubilats colomencs no tenen passis per les vuit línies que els autobusos barcelonins tenen a la nostra ciutat.

La qüestió dels impostos municipals no ha quedat definitivament resolta. L'alcalde proposa fer uns estudis per veure qui pot i qui no pot pagar. Una feina inútil si hom mira l'extracció social, clarament obrera, de Santa Coloma, on un 50 per cent dels ancians no cobra pensions de l'Estat, segons fonts de Comissions Obreres. Malgrat que no s'han aconseguit els resultats desitjats, Antoni Jiménez, dirigent de CCOO, ens va dir que "el diàleg continua obert per part de Comissions Obreres i continuarem buscant solucions amb la negociació i la mobilització."

Contra la marginació

Empresaris

Torna l'ofensiva del pacte social

Més de la meitat dels empresaris catalans, segons enquestes recents, enyoren les circumstàncies econòmiques del franquisme. D'aquí a enyorar també les circumstàncies polítiques només hi ha un pas. Això pot explicar certes actituds de l'empresariat català i espanyol davant la nova democràcia.

Tots sabem, però, que la crisi econòmica l'hem heretada, que la baixa productivitat i l'absentisme laboral no vénen d'ara, que el lliure acomiadament no va existir ni en l'època de Franco. Tampoc no creiem que els nostres empresaris siguin tan curts de gambals com per no lligar el progrés polític amb el progrés econòmic general. A nivell polític l'actual circumstància varia molt poc en relació a l'Europa dels grans negocis i seria absurd pensar que un govern socialista o de concentració pogués fer canviar aquest procés d'aproximació.

¿Què ho fa, doncs, que la nostra classe empresarial sigui tan recelosa davant dels canvis que s'estan produint al país? Sóc del parer que les declaracions apocalíptiques

amaguen més aviat aspectes de conjuntura. La gran patronal ha llançat la gran ofensiva en dues ocasions molt concretes, quan els Pactes de la Moncloa i amb motiu de la Llei d'Acció Sindical.

Els Pactes de la Moncloa van representar un cop molt fort per als qui somniaven i somnien encara amb el pacte social. El 22 per cent d'augment salarial es considerava excessiu, però les contrapartides de control social i econòmic a la limitació del salari encara van ser més difícils de païr. Els Pactes van ser titllats per les organitzacions patronals de programa socialista i la UCD acusada de tirar endavant una política d'esquerres.

L'ofensiva empresarial ha

donat els seus fruits. A punt d'acabar-se el termini dels Pactes de la Moncloa, alguns dels seus punts, sobretot els que fan referència al control social, al control econòmic i a la reforma fiscal, encara no s'han complert. Cal afegir la garantia que va representar per a l'empresariat el nomenament de Rodríguez Sahagun, un dels homes de la CEOE més contestataris de la política que venia fent el govern, com a ministre d'Indústria.

Avui, la dreta econòmica torna a intentar allò que hagués volgut des d'un bon començament, el pacte social. Es tractaria de donar per liquidats els Pactes de la Moncloa i obrir una negociació fonamentalment entre centrals sindicals i patrons per posar-se d'acord sobre el percentatge d'increment salarial per al proper any. La gran patronal considera "anormals" els Pactes de la Moncloa ja que l'entesa, diuen, no ha de ser entre polítics, sinó entre forces socio-econòmiques. Evidentment, es tracta d'evitar conquestes "qualitatives" que puguin fer els treballadors en el

Rodríguez Sahagun

marc de la societat actual i que demanen, per esdevenir realitat, la intervenció del poder polític. Això explicaria la política d'apropament —d'altra banda positiva— que estan fent les organitzacions patronals cap a les centrals sindicals i que es va concretar en la signatura d'un comunicat conjunt per part de la UGT, CCOO i la PYMEC.

Nicolàs Sartorius ens explicava a Manresa que CCOO no anirà al pacte social i que l'alternativa ha de ser fer complir tots els punts dels Pactes de la Moncloa abans de passar a un pla de llarg abast amb mecanismes reals de control.

JOAN SANJUAN

La mala cara de la patronal

La unitat sindical no és gens fàcil

Baix: la UGT abandona

La unitat sindical orgànica i en l'acció és una vella aspiració de Comissions Obreres que va ser plantejada amb gran força en el seu darrer congrés confederal. Aquesta no és una proposta feta des de la debilitat de qui voldria recuperar una hegemonia perduda o que mai no ha tingut, sinó que és una proposta llançada des de l'hegemonia i des de la força que representen els vots dels treballadors. Tenim el cas recent de les eleccions a Hispano Olivetti, una de les grans empreses a nivell d'Estat, on CCOO ha aconseguit 23 delegats, 12 UGT, 5 la candidatura USO-SOC i 3 de qualificats com independents.

Però aquesta unitat no és fàcil. L'últim congrés confederal de la UGT celebrat a Barcelona posava l'accent en la recerca d'una via sindical pròpia i en el reforçament de la personalitat ugetista. Nicolàs Redondo es definia per la unitat d'acció conjuntural. Després ha vingut el marcar diferències. També en el camp sindical sembla que la cosa més important sigui ser l'alternativa de poder.

Nicolàs Sartorius es queixava a Manresa de l'abandó unilateral de la UGT de les negociacions centrals sindicals-govern. I no és que aquestes negociacions —deia Sartorius— vagin bé, però no podem trencar el cor-

dó umbilical, com no l'hem trencat mai amb la patronal. I recordava els milions que s'havien aconseguit per apaivagar la fam a Andalusia com a resultat d'aquestes negociacions. "Encara que només fos per això, valia la pena de ser-hi".

Davant nostre tenim el comunicat conjunt UGT-CCOO del Baix Llobregat. En ell, les dues direccions comarcals es comprometen a mantenir contactes per abordar temes sindicals i, sobretot, qüestions com la crisi i l'atur. Arriben a l'acord que qualsevol acció sobre la crisi serà conjunta i que els acords seran traslladats als partits polítics i a la patronal, entenent que aquests seran vàlids quan

siguin assumits pels treballadors que ells representen. CCOO entén que els acords amb SEFES han deixat de tenir vigència. Finalment, el comunicat acorda fer assemblees conjuntes els dies 10, 11 i 12 de juliol en les quals es manifesti l'oposició al projecte de llei sindical que el govern vol aprovar a les Corts, i celebrar, el dia 13, un míting sobre la crisi econòmica, l'atur, la Constitució i la Llei d'Acció Sindical. Hi intervindran representants d'ambdues centrals.

Dimecres, 12, la premsa reproduïa unes dures acusacions de la UGT del Baix Llobregat a CCOO, en les quals, en síntesi, es deia que Comissions no havia trencat amb SEFES i se l'acusava de manipulació.

Posats en contacte amb el secretari de CCOO del Baix Llobregat ens han dit que van tenir la primera referència quan afiliats de CCOO van anar als locals de la UGT a recollir la propaganda del míting conjunt i que en lloc de la propaganda els van donar un full d'acusacions. De seguida es va provocar una reunió dels dos secretaris comarcals per veure què passa-

va. "La seva obsessió sembla que és que trenquem amb la SEFES, i l'últim contacte que hi vàrem tenir va ser abans de signar el comunicat conjunt precisament per dir-los el que diu el comunicat, que els acords SEFES-CCOO han deixat de tenir vigència. Nosaltres estem disposats a manifestar públicament que hem trencat aquests acords, però el que no farem és trencar el diàleg amb la SEFES quan aquest calgui per solucionar un problema concret dels treballadors a la comarca. La nostra impressió és que ens trobem davant d'una cortina de fum i que allò que vol un sector anti-unitari de la UGT és trencar un acord que ha tingut una gran repercussió i del qual s'ha parlat molt.

"Comissions Obreres, malgrat tot, es manté fidel al comunicat conjunt, a pesar de les pressions del sector anti-unitari d'UGT. Reafirmem que els acords amb la SEFES estan totalment superats. I no solament no desconvocuem el míting sinó que el considerem una forma de lluita a la qual no podem renunciar."

JOAN SANJUAN

NOVETAT

CONÈIXER CATALUNYA

Arquitectura i urbanisme durant la República

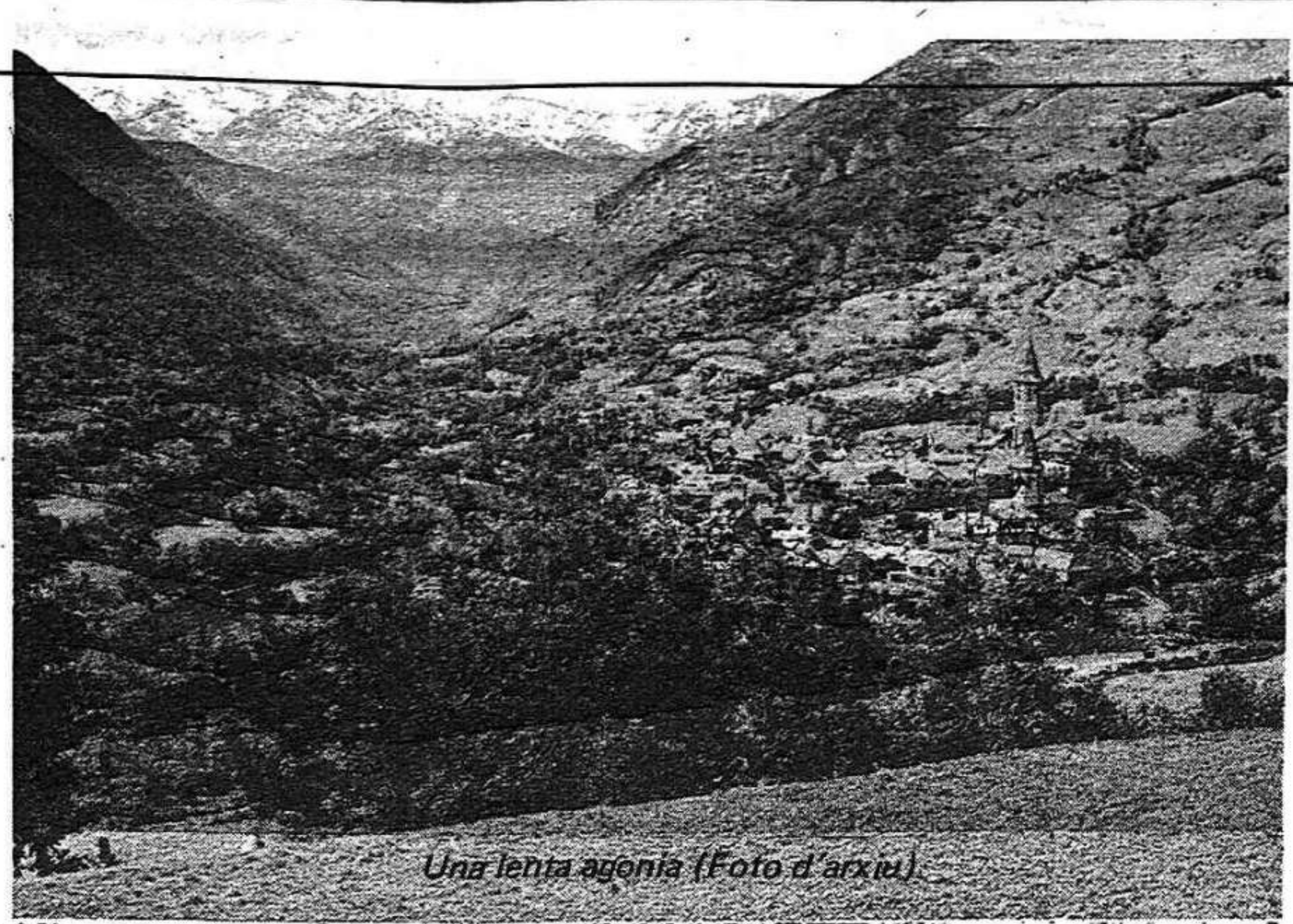
Oriol Bohigas

DOPESA

GRUP «MUNDO» D'EDICIONS

Alt Urgell, s'va enfonçant i va quedant cada vegada més sencer. La lentitud amb la qual s'ha anat, s'ha anat estripant el teixit social. Els recursos naturals —energia hidràulica, boscos, paisatges— són en mans de persones alienes als pirinencs. La desindustrialització —llunyana, si no còmplice d'intencions foranes— ha tolerat que el sector primari (bestiar i de llet) s'esllangi, ha fet ben poc perquè el sector secundari, i el terciari, s'han establert les bases d'un colonialisme econòmic.

Una lenta agonía (Foto d'arxiu)

La lenta agonía de l'Alt Pirineu

XIFRES IMPIETUSES

Les xifres són impietoses. Del 70 al 75, la població global de l'Alt Pirineu va disminuir en el 5,42 per cent, passant de 65.870 persones a 62.297. La caiguda demogràfica de l'Alt Pirineu no és, de cap manera, una cosa d'avui o d'ahir. De fet, la zona tenia 75.582 habitants el 1950. Això vol dir que la zona perd població des de fa, almenys, trenta anys.

El Pallars Sobirà, el Pallars Jussà i l'Alt Urgell són les comarques més amenaçades: del 70 al 75 perderen, respectivament, el 21,19, el 8,5 i el 3,1 per cent de la població. La Cerdanya té la població pràcticament establitzada perquè els emigrats locals han estat substituïts per immigrants forasters. La Vall d'Aran ha augmentat de població (8,4 per cent del 70 al 75) gràcies a les estacions hivernals. En totes les comarques es nota una forta tendència a la concentració urbana en els centres més grans; això significa que els municipis petits tendeixen a desaparèixer.

ESPOLIACIÓ

L'aigua, la neu, els prats comunals i els boscos són espoliats en benefici de la societat industrial, aliena totalment a les comarques de l'Alt Pirineu. L'exploració d'aquests béns, segons el parer dels partits de l'Entesa dels Catalans, podria integrar-se en una normativa única, en una Llei de la Muntanya.

Aquesta llei, segons el parer dels partits de l'Entesa, hauria d'intervenir a tres nivells. En

La planificació i l'ordenació territorial

primer, el pla de desenvolupament i de vitalització per a la zona. A continuació, l'ordenació territorial de les zones de desenvolupament i de vitalització. I, finalment, l'ordenació territorial de les zones de desenvolupament i de vitalització. I, finalment, l'ordenació territorial de les zones de desenvolupament i de vitalització.

MONOPOLI FORA

En els sectors, el comerç i el turisme, s'ha anat perdent capacitat d'iniciativa econòmica i s'ha anat desenvolupant un monopoli fora dels límits de la comarca.

Corrosió

La política agrària que es porta endavant va creant les condicions per a la desaparició dels nuclis rurals. La desindustrialització i la desagricultura són processos que s'han desenvolupat de manera simultània.

POques persones

Les condicions de vida són cada vegada més difícils. La manca de serveis bàsics i la falta de oportunitats econòmiques són factors que dificulten la vida diària.

AGUSTÍ FORNER

La lentitud amb la qual s'ha anat, s'ha anat estripant el teixit social. Els recursos naturals —energia hidràulica, boscos, paisatges— són en mans de persones alienes als pirinencs. La desindustrialització —llunyana, si no còmplice d'intencions foranes— ha tolerat que el sector primari (bestiar i de llet) s'esllangi, ha fet ben poc perquè el sector secundari, i el terciari, s'han establert les bases d'un colonialisme econòmic.

"La veritat és que fins aquest moment no he pres una decisió sobre si acceptar o no la candidatura a la presidència de la Generalitat. Però, si decidís fer-ho, seria una decisió molt difícil de prendre. La meua vida està dedicada a la família i a la feina. A més, la política és un món molt complicat i no sé si tinc la capacitat necessària per a assumir-ho. Però, si decidís fer-ho, seria una decisió molt difícil de prendre."

Si fos una petició àmplia i unitària

Josep Benet: "Disposat a ser candidat"

• Cal una unitat al màxim d'àmplia entre autènticament autonomistes

Benet a la nostra obligada pregunta de què li esperem que faci després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931, respon: "Després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931, vaig entrar a la Generalitat i vaig ocupar el càrrec de conseller de Governació. Durant aquest període, vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya. Vaig ser el primer president de la Generalitat i vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya. Vaig ser el primer president de la Generalitat i vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya."

Benet a la nostra obligada pregunta de què li esperem que faci després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931, respon: "Després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931, vaig entrar a la Generalitat i vaig ocupar el càrrec de conseller de Governació. Durant aquest període, vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya. Vaig ser el primer president de la Generalitat i vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya."

Si fos una petició àmplia i unitària

Benet a la nostra obligada pregunta de què li esperem que faci després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931, respon: "Després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931, vaig entrar a la Generalitat i vaig ocupar el càrrec de conseller de Governació. Durant aquest període, vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya. Vaig ser el primer president de la Generalitat i vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya."

Benet a la nostra obligada pregunta de què li esperem que faci després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931, respon: "Després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931, vaig entrar a la Generalitat i vaig ocupar el càrrec de conseller de Governació. Durant aquest període, vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya. Vaig ser el primer president de la Generalitat i vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya."

"L'Estatut no permetrà començar a treballar immediatament" (Fotos Jordi Morera)

Benet a la nostra obligada pregunta de què li esperem que faci després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931, respon: "Després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931, vaig entrar a la Generalitat i vaig ocupar el càrrec de conseller de Governació. Durant aquest període, vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya. Vaig ser el primer president de la Generalitat i vaig treballar per a la unificació i l'ordenació territorial de Catalunya."

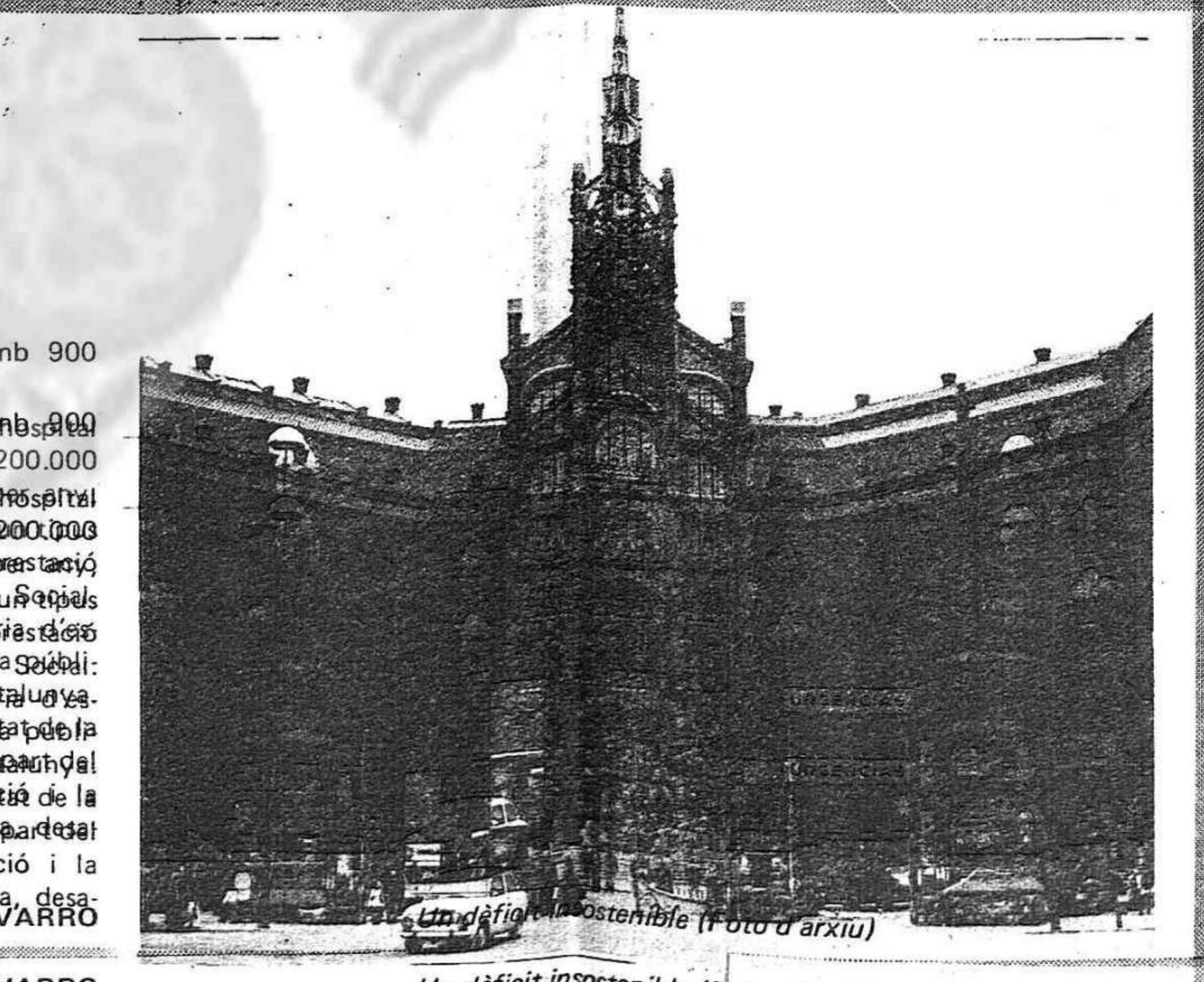
La denunciada

Sant Pau: més de 900 milions de déficit gracies a la MIA

El factor que va fer desencadenar el problema és el fet que el Hospital de Sant Pau, que té més de 400 llits, està gestionat per un grup privat que no té cap compromís amb la salut pública. A més, el grup ha invertit molt poc en la millora dels serveis i en la compra de material mèdic. A més, el grup ha invertit molt poc en la millora dels serveis i en la compra de material mèdic.

El problema és que el Hospital de Sant Pau, que té més de 400 llits, està gestionat per un grup privat que no té cap compromís amb la salut pública. A més, el grup ha invertit molt poc en la millora dels serveis i en la compra de material mèdic. A més, el grup ha invertit molt poc en la millora dels serveis i en la compra de material mèdic.

El problema és que el Hospital de Sant Pau, que té més de 400 llits, està gestionat per un grup privat que no té cap compromís amb la salut pública. A més, el grup ha invertit molt poc en la millora dels serveis i en la compra de material mèdic. A més, el grup ha invertit molt poc en la millora dels serveis i en la compra de material mèdic.

Un déficit insostenible (Foto d'arxiu)

Un projecte en el qual es dibuixen les gran línies d'actuació econòmica que caldria posar en marxa després del referèndum constitucional per tal d'aconseguir el redreçament de l'economia catalana ha estat presentat pel PSUC en el curs de la "Jornada de debat sobre les propostes comunistes de lluita contra la crisi", que va tenir lloc la setmana passada a Barcelona, amb la participació de trenta economistes del PSUC, de membres del Comitè Executiu d'aquest partit i de Julio Segura, responsable de la comissió d'economistes del Partit Comunista d'Espanya.

El sistema financer públic ha de servir el país en lloc d'estar el país al servei de la gran banca

Proposta comunista: un pla econòmic a mig termini

Els Pactes de la Moncloa han fet curt

● Una nova política econòmica hauria de fonamentar-se en el sector públic

El document assenyalava com a objectius generals d'un pla econòmic a mig termini la reordenació de l'aparell productiu, la satisfacció de les necessitats col·lectives, l'atribució de contingut als poders autonòmics i l'augment del control democràtic de l'economia, i les transformacions fonamentals que proposa es refereixen a l'aparell productiu, al sistema financer, al sistema educatiu i de recerca, a la seguretat social, a la vivenda i els equipaments i al comerç exterior.

"En aquest moment —diu Antoni Montserrat— pot ser molt més eficaç, a termini mig, realitzar reformes que afectin el conjunt de l'economia des d'angles distints que intentar llançar propostes molt específiques de cara a un o altre sector. Això es deu tant a la necessitat de reforma profunda dels aparells com al fet que en aquest moment, i per un període que pot ser encara llarg, no estaran del tot clars quins seran els sectors més dinàmics o dominants capaços d'impulsar el creixement."

LA INTERVENCIÓ DEL SECTOR PÚBLIC

La proposta dels comunistes està fonamentada en la intervenció del sector públic: "Aquest —afegeix Montserrat— és l'agent més idoni per a intentar barrar el pas als monopolis. Davant del mite, molt estès pel capital privat, que l'Estat és massa incompetent per a emprar directament el capital productiu, cal inclinar-se vers un nou tipus de sector públic més agressiu, que entri en competència amb els altres sectors, i que, alhora, cobreixi les necessitats col·lectives més peremptòries.

"L'impuls del sector públic, amb unes noves funcions que tendeixin a allunyar-lo del vell principi de fer-lo subsidiari, i la consciència de la neces-

itat urgent d'un pla econòmic a mig terme, dins la perspectiva de llimar de forma important l'absolutisme dels monopolis, són precisament els motius que presideixen tant el nou pla econòmic a tres anys proposat pel PCE com el 'Debat sobre les propostes comunistes contra la crisi' que comentem."

DESPRÉS DELS PACTES DE LA MONCLOA, QUÈ?

El període de vigència dels Pactes de la Moncloa es clourà a finals d'any. ¿Què caldrà fer quan expirin? "En línies generals, l'aplicació dels acords no ha estat del tot positiva, perquè fins al moment present moltes de les coses fetes pel govern no s'adiuen gens amb la intencionalitat dels acords. Moltes previsions no s'han complert (increment de la seguretat social i de les pensions, pes del sector públic dins el conjunt de l'economia, ritme del nivell d'atur...) i el govern n'ha fet massa sovint una interpretació unilateral. De tot això, hom ha d'extreure'n lliçons: que no es poden tornar a cometre els mateixos errors, i que els Pactes de la Moncloa, malgrat tot, i sobretot tenint en compte llur aplicació concreta, han fet curt per sortir de la crisi."

UN MODEL ECONÒMIC ALTERNATIU

El garbuix econòmic actual és molt complex i gairebé tot-hom coincideix en la impossibilitat material de sortir de la crisi a curt terme. Hi ha una dada prou significativa: és necessària una inversió de quatre bilions i mig de pessetes per donar feina industrial al milió i mig de desocupats que hi ha avui a Espanya. "Efectivament, però sí que és possible analitzar a fons les causes del mal funcionament

del model econòmic actual i, a partir d'aquest coneixement científic, dreçar una nova política econòmica encaminada a bastir un model econòmic alternatiu. Aquest és el sentit de la proposta comunista. Simplificant i esquematitzant molt —afirma Antoni Montserrat—, dins el model capitalista occidental conviuen tres sectors bàsics: el monopolista, el competitiu i l'estatal.

UN NOU MARC DE RELACIONS ECONÒMIQUES

El Debat, que incloïa, entre d'altres punts, un balanç sobre el compliment insuficient dels Pactes de la Moncloa, una anàlisi dels plans d'urgència comarcals, sectorials i locals (vegeu TREBALL número 535, pàg. 4), un examen de

la present conjuntura, una proposta d'accions urgents de lluita contra l'atur a curt terme, i un primer esbós de criteris per a un pla econòmic a mig terme, es proposava, fonamentalment, fixar un nou marc de relacions econòmiques a través d'uns aparells estatals renovats més d'acord amb les necessitats reals del país, amb el fi de donar un major grau de satisfacció a les grans mancances de la vida col·lectiva.

"Aquestes grans línies de política econòmica proposades pels comunistes, ofertes amb la intenció que puguin ésser acceptades per un ventall ben extens de forces polítiques i socials, si bé no són exactament, com és natural, allò que faríem els comunistes si disposéssim d'un nombre més gran de vots i tinguéssim més poder —ha declarat

a TREBALL Antoni Montserrat, un dels redactors del document presentat a la Jornada— sí que representen un punt mínim de criteris genèrics i concrets per a superar la crisi actual en l'única direcció possible: la del progrés social, econòmic i històric de la societat on vivim. Caldrà desenvolupar, amb imaginació, i en connexió tant amb la Generalitat de Catalunya com amb les actuacions parlamentàries, aquests criteris generals al nivell comarcals, locals i sectorials, alhora que serà imprescindible participar críticament en llur discussió, en llur aplicació, i, si cal, en llur correcció."

Els tres estan molt interrelacionats, però la tendència contemporània apunta fortament cap al retrocés del sector competitiu, i, paral·lelament, cap a un predomini

progressiu del sector monopolista, el qual, en créixer a un ritme cada cop més viu la seva productivitat i el seu excedent, domina els sectors clau de l'economia, deixa al sector competitiu les activitats més subalternes, i fa que el sector estatal li proveeixi a bon preu els béns i els serveis que necessita (transports, energia, comunicacions, ensenyament, etcètera) i li faci encàrrecs molt importants (construcció d'obres públiques, per exemple). El creixement del sector monopolista ha estat parcialment influït per l'activitat inversora de l'Estat, i, en última instància, és el que marca el signe de tota la política econòmica del país. Per tant, la correcció a l'actual model exigeix la lluita contra el poder dels monopolis.

VICENÇ BORRELL

Un model econòmic alternatiu

Les línies generals d'un nou pla

Els criteris fonamentals per a un pla econòmic a mig termini proposats pels comunistes són, entre altres, els següents:

APARELL PRODUCTIU

Intervenció directa del sector públic en la creació de nous llocs de treball i en la reestructuració de sectors en crisi. Això implicaria un programa d'inversions en indústries que, incorporant una tecnologia relativament avançada, tinguin una relació capital-treball comparativament baixa, i possibilitats de competir en els mercats internacionals. Implicaria també un programa d'inversions a l'agricultura, pesca i indústria alimentària, en el marc d'un pla de reordenació d'aquests sectors que permetés crear llocs de treball a les àrees més deprimides, com també programes concrets d'inversions públiques per a la reestructuració de sectors en crisi i plans de formació professional per a la reconversió de la mà d'obra, amb control sindical i lligats als mecanismes d'absorció de l'atur.

Bel.ligerància del sector públic respecte a la inversió privada, amb mesures que la facilitin i l'estimulin en els sectors considerats preferents i un pla de reestructuració del sector tèxtil amb participació de les centrals sindicals.

Elaborar una política energètica racional que tingui en compte les necessitats energètiques lligades al model de creixement que tindrem després de la crisi, i que ben segur serà distint del profundament desenrotllista dels anys seixanta.

Programa de mesures per augmentar la productivitat, entenent-la com una millora de l'eficàcia del sistema i no com un eufemisme per designar l'augment dels ritmes de treball i d'explotació.

SISTEMA FINANCER

Potenciació del crèdit oficial, amb forta reestructuració tècnica i establiment de formes de gestió i de control que imposin el sistema financer públic, i, de retruc, el privat, al servei del país, en lloc d'estar el país al servei de la gran banca. Captació de recursos privats per la banca oficial, amb estudi de les conseqüències a nivell de xarxa i de disponibilitats d'operacions actives. Normativa de funcionament de les caixes d'estalvi, amb profunda revisió tant de la legislació de 1977 com del que ha estat fet fins ara com a fruit de la seva aplicació. Regulació de l'actuació de la banca estrangera, re-

visant el criteri d'aprovació per decret d'una mesura d'aquesta importància.

SISTEMA EDUCATIU I DE LA RECERCA

Programa massiu de construccions escolars per assolir l'escolarització total en el primer nivell d'ensenyament, la satisfacció de la demanda existent en el nivell secundari i de formació professional, supeditat al procés d'unificació del secundari (tronc comú), l'aprofitament realista dels professionals sorgits de l'ensenyament universitari per tal de superar el nostre retard tecnològic. Programa d'inversions públiques en la recerca per frenar el procés de progressiva dependència tecnològica.

SEGURETAT SOCIAL

Reforma de la Seguretat Social, amb participació de les centrals sindicals en la gestió i l'assignació dels recursos, millorament de les formes de finançament i creació d'un servei Nacional de la Salut únic, transferint-ne la gestió a les autonomies.

VIVENDA I EQUIPAMENTS SOCIALS

Programa territorial de vivenda social, gestionat pels organismes autonòmics i pels ajuntaments. Potenciació del crèdit hipotecari. Programa d'inversions en equipaments socials a realitzar pels organismes autonòmics.

COMERÇ EXTERIOR

Creació d'un Institut de Comerç Exterior que potencii les capacitats exportadores de l'economia; que faciliti a les empreses informació sobre mercats potencials, competència, etc., i recollís de les empreses informació que permetés elaborar informes sobre la problemàtica dels diferents sectors de cara a la competència internacional, i també que estudiés possibles mesures per al foment de les exportacions, millora de la qualitat, etcètera.

La proposta comunista inclou una referència a la necessitat de la participació de les centrals sindicals en la negociació del pla, a la no acceptació que els increments salarials es lliguin a càlculs de la massa salarial, a la conveniència que la negociació del pla es concreti en projectes de llei precisos i a la necessitat d'un organisme de seguiment del Pla, com també de mecanismes d'alerta i autocorrecció.

Els Pactes de la Moncloa han fet curt

Si bé és prematur pensar en el balanç d'aquesta XIII Escola d'Estiu —balanç que publicarem en el proper número de TREBALL— hi ha un fet important: el de l'interès que suscita el debat sobre el tema general que gira a l'entorn de l'Escola Catalana. L'interès pel problema de l'escola és cada cop més general: la dreta n'ha volgut fer bandera, fins i tot amb la pretensió d'interpretar en exclusiva l'actitud de *tota* l'Església.

Les mobilitzacions populars per aconseguir un mínim de places escolars dignes apunten també cap a un altre objectiu: el de garantir la qualitat de l'ensenyament i l'arrelament en el seu entorn geogràfic, cultural i po-

L'Escola d'Estiu de Rosa Sensat

Cultura i immigració

És la primera vegada que aquesta problemàtica és discutida a l'Escola d'Estiu, en el context del Tema General. Això fa que el treball col·lectiu s'orienta molt a la constatació dels problemes, dificultats i experiències, i a formular interrogants, punts de debat i vies d'avenç, en termes bastant generals.

Els dos primers dies es van dedicar a debatre el tema de la integració sociocultural global (no des d'una perspectiva únicament escolar). A continuació es van formar quatre grups per iniciar el debat, distribuïts segons els interessos de cadascú. Es van constituir sobre quatre àrees temàtiques: continguts, metodologia i llengua; relació escola-barri (participació dels pares a l'escola, etc.); funcionaris (problemàtica dels mestres en relació amb aquest tema); marginació juvenil (formació de bandes, delinqüència, etc.).

CONTINGUTS, METODOLOGIA I LLENGUA

Volem arribar a una escola catalana i en català que reculli la realitat actual catalana. Entenent per aquesta una societat formada per les diferents aportacions culturals, veiem que cal un procés transitori davant del qual ens plantegem els interrogants següents:

—Què entenem per continguts catalans.

—Contingut català i llengua catalana, dues qüestions diferents a resoldre.

—Continguts de classe.

—Realitat del llibre de text. Vocabulari científic bàsic. Neologismes.

—Pràctica metodològica concreta i els seus condicionants (nombre de nens per classe, escola privada o estatal, nombre d'alumnes de parla diferent, barris, realitats concretes).

—Relació cultura immigrant-cultura catalana. Partir de la realitat, aprofitant tots els elements possibles de la mateixa, és l'única metodologia possible.

ESCOLA-BARRI

Les escoles de les quals parlem estan situades a zones on la seva problemàtica, per causes socio-polítiques, és molt complexa. Molts dels mestres d'aquestes escoles han estat treballant per necessitats primàries no cobertes del barri i de la pròpia escola.

La relació amb les associacions de pares es donen sempre i quan els mestres estiguin disposats a treballar molt conjuntament. A molts pares els costa entendre que hi hagi uns pares prop dels mestres. Hi ha certs enfrontaments. La dificultat d'horaris fa difícils les trobades amb els pares. Els pares que participen a l'escola són els més actius del barri, cosa que fa que quan hi ha altres feines es deixi l'escola.

El barri no sent l'escola com a cosa seva normalment, i això va relacionat amb el fet que no es senten tampoc

"El barri no sent l'escola com a cosa seva" (Foto d'arxiu)

del barri, o bé se'n donen vergonya.

Un objectiu clar a aquest nivell és:

1) Aconseguir que els pares s'acostin a l'escola.

2) Identificar els pares de l'escola amb el barri. Totes les accions de l'escola han d'anar encaminades a assolir lentament aquest objectiu.

MARGINACIÓ JUVENIL

L'escola no pot assumir ella sola el problema de la marginació. Els programes oficials no serveixen. Calen nous continguts i metodologies.

La programació ha d'estar adaptada al barri. S'ha de situar en el context d'una nova planificació territorial.

FUNCIONARIS

Anàlisi de la composició del professorat dels centres escolars. ¿Per què vénen molts mestres de fora a treballar aquí? Procedència social del professorat.

¿Per què els mestres cata-

lític. No és gens casual, per això mateix, que siguin tants els mestres de les escoles perifèriques, on la situació escolar és més degradada, que més s'interessin per conèixer com ha de ser l'Escola Catalana, quines fites ha d'imposar-se, com serà gestionada, com abordarà els conflictes culturals i lingüístics que puguin venir de la situació sociològica de Catalunya.

Ens ha semblat important, en aquest sentit, reproduir dues notes, aparegudes al *Diari de l'Escola d'Estiu*, que constitueixen un primer balanç, unes notes de treball, pel que fa a dos aspectes del tema que és objecte de debat.

lans no volen, en general, ser funcionaris?

Causes de la no integració a la realitat catalana de molts mestres immigrants.

Repercussions a l'escola d'aquesta situació:

*A nivell professional dels mestres.

*A nivell dels alumnes.

Possibles solucions:

*El mateix planteig que per als alumnes val per als profes-

sors (partir del propi origen).

*Canviar l'actual sistema de nomenament de mestres.

*Promoció de llocs de treball a tot arreu.

*Traspàs de funcions educatives a la Generalitat.

Com a elements interessants en aquest procés es veuen: pressió dels pares, i transvàs de mestres del sector privat a l'estatal.

JORDI VIVES
MONTSERRAT COMPANYY

Escola catalana

Dins dels temes generals d'enguany, podem dir que el corresponent a la catalanitat de l'escola és el que ha tingut més acceptació, si jutgem pel nombre d'inscrits. Recordem encara els esforços que costava els anys anteriors aplegar per aquest mateix tema un parell de dotzenes de convençuts.

Amb tothom que hi parlaves, gent d'escola, llicenciats, professors de català... resultaven partidaris d'entrada de catalanitzar l'ensenyament, com és natural; a l'hora de la veritat, arribada l'Escola d'Estiu, la majoria es decantava per debatre altres aspectes de política educativa.

Aquest canvi d'enguany deu ser un signe que les coses comencen d'anar altrament; potser també que les circumstàncies del moment, amb unes perspectives més favorables a la catalanització, han mogut més la gent; potser fins i tot que el muntatge dels temes generals d'aquesta Escola d'Estiu hi tingui alguna cosa a veure, en aquesta major acceptació.

El nostre tema s'ha estructurat de manera que els assistents participin de l'experiència de diversos equips de mestres a diversos tipus d'escoles i que, a partir d'aquí, es pugui estructurar el treball dels grups.

Hem comptat ja amb la participació de dues escoles amb majoria de nens de parla catalana. (Nostra Llar, de Sabadell, i Grimm, de Barcelona). Ha estat interessant de constatar els passos que una escola d'aquest tipus pot fer per catalanitzar-se lingüísticament i quant a continguts. Veure com han enfocat la presència d'una minoria de nens castellano-parlants, el reciclatge dels mestres, la catalanització de les diverses matèries, el treball sobre el castellà segona llengua, ... dona pistes a les escoles d'aquest tipus.

Una segona participació ha estat la d'escoles d'una composició lingüística invertida respecte de l'anterior (minoria de nens catalanoparlants). Tant l'escola Ton i Guida, de Barcelona, com Sant Miquel, de Cornellà, ens han fet present la problemàtica d'uns barris d'immigració, desproveïts de serveis, amb un nivell cultural baixíssim, i amb una població amb un grau elevat de desarrelament. Els esforços de l'escola, doncs, perquè els nens connectin amb el país on viuen, en tots els sentits: geogràfic, històric, cultural, lingüístic, folklòric, etc., són considerables i van de cara a posar unes bases inexistents, sense les quals no es pot edificar res.

La segona setmana s'exposarà les experiències de catalanització a diverses escoles estatals, una experiència de catalanització a segona etapa i, finalment, una taula rodona amb la participació dels professors de català de diverses zones.

La discussió es fa fonamentalment a través dels grups de treball que es constitueixen després de l'exposició de cada tema. Val a dir que s'ha comprovat un alt nivell de participació per part de tots i que el sistema de treball en grups permet l'intercanvi de criteris a partir de la pròpia experiència escolar. I val a dir també que als coordinadors se'ns gira una certa feina a l'hora de sintetitzar per escrit les diverses aportacions de tots els grups de manera que puguin constituir un dossier del tema.

PERE FORTUNY
LLUÍS LÓPEZ DEL CASTILLO

llengua

per ENRIC VIVES

Ens en podem estar

Diferent, distint, divers, vari. Heus aquí quatre adjectius que tenen cadascun el seu significat propi. No inventem la sopa d'all en dir això, i fins i tot pot semblar que ens rifem dels lectors. Però els lectors ja hauran endevinat les intencions que portem.

Aquests adjectius, en la seva forma plural, es fan servir a cada pas per indicar un grup, quantitativament indeterminat, de persones o coses. És a dir, amb el significat d'*uns quants, unes quantes, alguns, algunes, o, més senzillament, uns, unes, (i de vegades, els, les)*. Estem tips de sentir o llegir frases com aquestes: *Entre els diferents llibres, n'hi havia tres en lletra gòtica. Portava distintes eines a la bossa de mà. Diversos veïns asseguren que van veure el lladre. Va escorcollar varis vestits i no va trobar la clau.*

Generalment, en fer servir aquests mots no s'intenta donar-los el seu sentit estricte que, com hem dit al començament, no és el mateix, encara que algunes vegades es puguin aplicar com a sinònims. (Només algunes vegades, perquè en això dels sinònims cal anar amb molt de compte. De debò, de debò, es pot dir que no n'hi ha de sinònims: sempre hi ha alguna diferència entre els mots que hom considera com a tals.) Gairebé sempre que construïm frases com les dels exemples esmentats no volem dir que els llibres no són iguals, que cada eina és distinta de les altres, que cada un d'aquells veïns té trets característics respecte als altres o que els vestits eren de formes o colors varis. Volem dir que entre els llibres n'hi havia tres en gòtic, que portava eines, o algunes eines o unes quantes eines a la bossa, que uns veïns, o alguns veïns havien vist el lladre, que va escorcollar uns quants vestits, alguns vestits, uns vestits.

De fet, gairebé sempre que apliquem *diferents, varis, distintos o diversos* amb aquest sentit de *dos o més persones o coses, ens podem estar tranquil·lament d'aquells adjectius. Quan algú escriu —per posar un exemple molt corrent avui— que els distintos partits amb representació parlamentària s'han posat d'acord (o no s'hi han posat), no vol fer-nos notar que aquells partits tenen unes característiques, uns fins, uns programes que els distingeixen l'un dels altres i cadascun entre ells, sinó que vol dir, ras i curt, que els partits amb representació parlamentària, etcètera. ¿Volem remarcar les diferències que hi ha entre ells quan diem que els diferents equips que participen al campionat van desfilar per l'estadi? No. Volem dir que els equips van desfilar, i prou.*

És curiós que força gent, en anar a emprar aquestes paraules de farcit, dubta si una o una altra són prou catalanes. Potser sí que aquesta moda ens ve del castellà. Jo crec que més aviat ens ha vingut del castellà burocràtic, d'un determinat estil formulari que ha fet fortuna. Em decanto per no seguir aquesta moda; però ningú no pot afirmar que en català s'hagi d'usar *diferents* (amb el sentit que comentem, d'*uns quants, alguns, uns o, simplement, els*) i no *distintos, diversos, varis*. I, tanmateix, una vegada em van dir que un professor de català havia fet aquesta afirmació i d'acord amb ella corregia els alumnes. No tenia raó.

Resumint: Quan siguin *totes* les coses o persones, no hi afegim res (els llibres, els veïns). Quan no siguin *totes*, fem servir *uns, unes, alguns, algunes, uns quants, unes quantes, molts, força*, com vagi millor. I deixem a *diferent, distint, divers, vari* el seu significat propi. Però tant en català com en castellà. El problema és el mateix.

A propòsit de "Música de la Revolució"

Els himnes que hem recuperat

Amb l'arribada de la democràcia, el poble ha recuperat els seus himnes, els ha tornat a cantar massivament. D'altra banda, cada cop són més nombroses les edicions fonogràfiques sobre himnes i cançons revolucionàries. A propòsit d'un disc, "Música de la Revolució", que ha sortit recentment al carrer, fem un apunt sobre els trets més fonamentals d'aquest tipus de música popular que també avui anem rehabilitant, pel seu paper com a símbol i pel seu innegable valor estètic.

L'essència fonamental d'un himne és la seva reproducció per grans majories. Per això els himnes solen ser musicalment cantables, de temps molt marcats per compassos contundents en els quals es palesa ben bé l'alternància fort-dèbil, i amb lletres assequibles i normalment rimades, la qual cosa sempre és un bon ajut per a la memòria.

Durant l'etapa franquista, els himnes legals —i per tant susceptibles de ser massivament cantats— van ser exponent d'una trilogia: política, milícia i religió. La "Marcha Real" va esdevenir "Himno Nacional" i els altres himnes dels guanyadors, agrupats en el partit únic, passaren a un pla secundari: el "Cara al Sol" falangista i un "Oriamendi" afaitat de "furs", potser per l'origen carlí i federalista. De la literatura himnística d'aquesta època són els famosos "Novios de la Muer-

te", dels legionaris de Millan Astray o un subtil himne religiós escrit per José María Peman amb motiu del Congrés Eucarístic de 1951, on es parla de la "unidad" y de "las armas de la guerra", sobre una música del mestre Aramburu: "De rodillas, señor, ante el sagrario". El franquisme no sols va intentar difondre els seus himnes sinó que va prohibir els altres i, fins i tot, cançons o danses amb lletres atemptatòries contra el nou ordre. Al cap dels anys de no ser cantats, els himnes queden gairebé com a reserves en espera de ser ressuscitats; òbviament compleixen el paper de testimoni històric, però no pas el seu paper natural de ser massivament cantats. En base a aquesta mancança, però, altres peces musicals que sí que foren massivament cantades, assoliren el paper d'himnes de la resistència. A Catalunya, "Diguem no", de Raimon, i

"L'estaca", de Lluís Llach, van esdevenir himnes que reflectien el sentiment d'una col·lectivitat que rebutja i contesta l'ordre establert, que li nega legitimitat ("Nosaltres no som d'eixe món") i que obre les portes a l'esperança a base d'un dels pressupòsits que privaren sempre en l'oposició catalana ("Si estirem tots, ella caurà"): la unitat.

"Diguem no" i "L'estaca", dos himnes

Ara, a través d'algunes gravacions discogràfiques, hem tornat a tenir a l'abast els vells himnes, ja recuperats. De tota manera, val a dir que la producció discogràfica referida és artísticament pobre i feta amb el corre-cuita de vendre discos aprofitant un bon moment —eleccions del 15-J, arribada de Tarradellas, etcètera—. Si hem comentat tot això és perquè, recentment, el doctor Roch, president de Joventuts Musicals, presentà el que és el primer àlbum fonogràfic de la col·lecció "Dial"—"Cinc d'Oros": "Música de la Revolució". S'hi recopilen temes editats en els vells CRI (Cançoners Revolucionari Internacional), dirigits artísticament per dos músics de la talla de Carles Santos i Gabriel Brnčić. Els arranjaments corresponen a aquest últim i a Fernan Diaz, la direcció coral (veus de la "Carmina") i orquestral ("Grup Instrumental Català" i solistes, alguns d'ells de l'Orquestra Ciutat de Barce-

lona) a Jordi Casas; la producció, tant del disc com dels reeditats CRI, ha anat a cura de Josep-Rafael Macau.

Hem ressenyat aquest àlbum perquè la idea musical és nova i està ben realitzada. Es tracta d'una lectura, feta des del prisma de la música contemporània, d'un recull d'aquelles peces, algunes de les quals tenen una innega-

ble qualitat musical. Del conjunt del disc, volem esmentar la recuperació de "La Marsellesa", les extraordinàries versions de "Els Partisans", el "Front Popular", la lietra del qual és de Bertolt Brcht, "Alerta" de Halfter, el "Cant dels Deportats" o el "Davant la vida" de Xostakovitx, com també les versions particularíssimes de la "Santa Espina" o del "Himno de Riego". Amb aquesta edició discogràfica, com hem dit, s'han recuperat uns símbols i s'ha fet un important pas endavant cap a orquestrar dignament els que segueixen sent, malgrat el temps, himnes.

Cal continuar en aquesta direcció. Perquè darrere els himnes hi ha un metallenguatge que ultrapassa l'expressió o no expressió, semàntica o asemàntica, de la música. Els himnes són símbols i, a través dels símbols, es pot fer la dissecció d'actituds.

ANTONI BATISTA

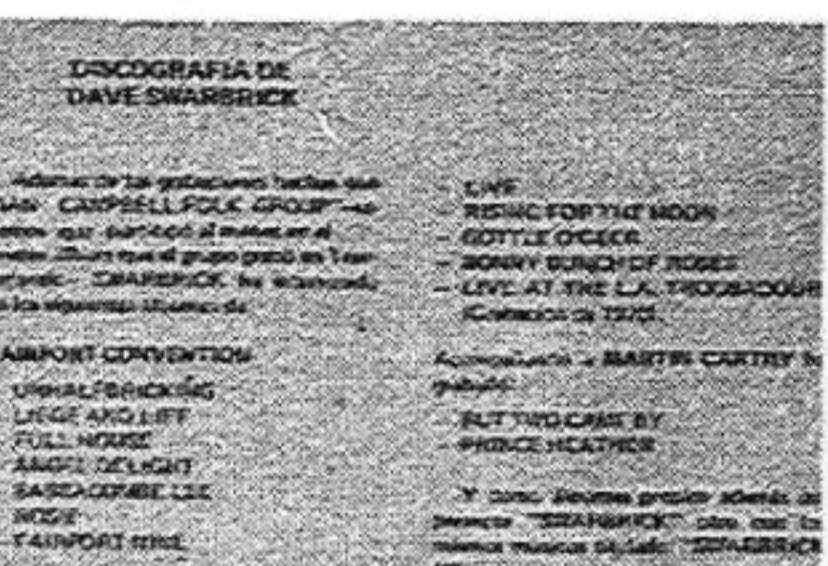
treball recòmana

LLIBRES

Por una constitució democràtica, Palmiro Togliatti, Editorial Avance, SA.— En aquests moments que s'està ja perfilant de manera definitiva la futura Constitució espanyola, cobra especial interès aquest llibre, amb les intervencions del, aleshores, secretari general del Partit Comunista Italià, amb motiu de l'elaboració de la Constitució d'aquell país, una de les més avançades d'Europa. Però el llibre té també el valor de servir —tal com diu el pròleg— a "la reflexió de tots els partidaris d'una via democràtica al socialisme perquè constitueix la primera manifestació madura d'allò que avui se'n diu, amb més o menys precisió, eurocomunisme".

DISCOS

"Swarbrick". Dave Swarbrick (Zafiro, sèrie Gimbar-da).— El folk anglosaxó és ben poc conegut entre nosaltres. En diferents ocasions hem parlat d'Alan Stivell i el seu paper en la recuperació de la música cèltica. Dave Swarbrick ho fa amb la música tradicional anglesa, en un disc d'una qualitat innegable. Swarbrick va formar part del grup "Fairport Convention" i és un gran coneixedor del folk i les seves tècniques i un autèntic virtuós del violí.

RECITALS

"Canet-78".— Aquest any, les "Sis hores de Cançó a Canet" es transformen en "Canet-78" —per allò que a Canet

ningú no "marca el timing"—. D'altra banda, les activitats començaran la nit de divendres, amb una revetlla al poble i un cremat a la platja. El recital començarà a les sis de la tarda, amb una sèrie de cantants joves que donaran a conèixer davant el gran públic la seva obra, i sobre les deu de la nit s'obrirà l'anunciat programa que compta amb les actuacions de Maria del Mar Bonet, Ramon Muntaner, Pere Tapias, "Al Tall", Ovidi Montllor, Joan Isaac, "La Trinca", Pi de la Serra, "Coses", Marina Rossell i "Els Pavesos". (Dia 15.)

FESTES

"Festes de Jovent".— La Joventut Comunista celebra la Festa de Jovent l'endemà del "Canet-78", al Poble Espanyol de Montjuïc. Hi haurà debats amb la participació d'Artur London, Nicolàs Sartorius i grups de la resistència sud-americana. Hi haurà una presentació del FAGC. Les activitats artístiques ocuparan teatre ("Aula Brecht" de Feliu Formosa), cinema, poesia, les cançons de Pi de la Serra, Quintín Cabrera i Luis Pastor, un ball de fi de festa amb l'"Orquestra Platería", etc. (Dia 16.)

CINEMA

"Julia". Director: Fred Zinneman (Cinema Montecarlo, Barcelona).— Fred Zinneman és un director americà d'origen vienès, que va començar a ser conegut amb una sèrie de films realitzats després de la segona guerra mundial i que tenien com a fons les conseqüències d'aquell conflicte. "Los ángeles perdidos", "Hombres" o "Teresa" pertanyen a aquella època. Després van venir "Solo ante el peligro" i "De aquí a la eternidad", que demostraren que el seu director era un home que coneixia perfectament l'ofici. "Julia" reuneix la doble condició, doncs, d'una realització sòlida —encara que no pas brillant— i d'un guió que té l'interès de basar-se en "Pentimento", la novel·la —en part autobiogràfica— de Lily Hellman. La presència del personatge —encara que secundari— de l'escriptor Dashiell Hammett i les interpretacions excel·lents de Jane Fonda i Vanessa Redgrave fan que la pel·lícula sigui força recomanable.

TVE: Montserrat Roig, despatxada

"Personatges" i "Tot art", fora

Montserrat Roig, responsable del programa de televisió "Personatges", que s'emet per UHF cada dimarts, ha estat acomiadada, segons li ha estat comunicat pel director de programació de TVE-Miramar. Aquesta seria, segons tots els indicis, la primera mesura concreta de l'administració de TVE per tal de modificar, en una línia previsiblement regressiva, la programació de televisió en llengua catalana. La més que probable desaparició del programa "Tot art" a partir de l'1 d'octubre reforça aquestes impressions, que confirmen els temors manifestats repetides vegades pels professionals de la televisió a casa nostra respecte a les intencions dels responsables de l'organisme televisiu.

Cinema: "El veraneo"

Radiografia del feixisme ordinari

El cinema italià és, amb l'alemany, el més preocupat per la vida política i per l'ascendent que el nazisme i el feixisme poden tenir en la història actual. Un exemple d'aquesta preocupació seria el primer llargmetratge del jove realitzador Marco Leto, "La Villeggiatura" (presentada a les nostres pantalles amb el nom de "El veraneo"), produït el 1973 i rodat en blanc i negre.

L'acció de la pel·lícula transcorre a la Itàlia de 1930. Un jove professor, Franco Rossini (Adalberto Maria Merli), es nega a prestar jurament de fidelitat a Mussolini i per això és condemnat a confinament en una illa del sud d'Itàlia. Allà, es troba amb d'altres presos, proletaris comunistes, burgesos antifeixistes, anarquistes... i amb el "poder", sota la doble aparença de Guasco (Roberto Eritzka), el respectable feixista de la presó, pinxo i brutal, i del comissari de policia Rizzuto (Adolfo Celi), màxima autoritat de l'illa, home cultivat —va ser alumne del pare de Rossini— que demostra una afectuosa relació amb el jove professor, el qual vol

mantenir allunyat dels presos polítics. Per això li concedeix una colla de privilegis: viure fora de la presó, permetre l'estada de la seva dona i de la seva filla i facilitar-li llibres i instruments musicals per continuar una vida plaent, en la qual la cultura i el benestar es combinen sàviament.

"El veraneo" descriu amb gran encert l'itinerari moral i polític de Rossini. D'ascendència burgesa, pertanyent a un estrat intel·lectual sense formació política, el seu antifeixisme és únicament visceral. La seva condició de professor d'Història el marca profundament. En una seqüència del film, quan Rossini intenta impartir unes classes a alguns

dels presoners polítics, s'estableix un diàleg que és per sucari-hi pa. Un dels presos polítics li pregunta què hi fa, entre ells, i ell li respon: "No coneixes la Història, Mastrodonato. No és pas tan mesquina i esquemàtica com penses! Saint-Just era un aristòcrata. Lenin era un burgès. Les revolucions sempre han estat guiades per renegats".

La pel·lícula planteja, un cop més, els dubtes d'un intel·lectual desarrelat, però no hem de caure en el parany d'aquest aspecte, que és simple anècdota. Marco Leto ha volgut assenyalar el perill de personatges com el comissari Rizzuto, còmplice cultural de Rossini, a qui embolica en una trampa de benestar i falsa llibertat i l'integra al sistema, el recupera per al règim. La tesi del film de Leto és clara: el feixisme no és una horda de pinxos provocadors i ocasionalment assassins; el feixisme és l'ordre burgès establert, amb la seva cultura i

les seves complicitats de classe.

Per això "El veraneo" ha d'acabar amb una presa de consciència del professor Rossini. Davant de l'assassinat del pres comunista Scagnetti —s'hi endevina la mà de Guasco i la passivitat de Rizzuto—, Rossini decideix escapar-se amb altres presoners polítics. Deixa l'esposa i la filla, renuncia a la possibilitat de la llibertat, que li acaben d'ofereir, i a retornar a la vida normal.

Quan fuig de l'illa, deixa una carta a la seva dona on diu: "Vivim temps de ductilitat i de compromís, en els quals és difícil adonar-se fins i tot del moment en què ja s'ha començat a renunciar..."

La gran lliçó de "El veraneo" és la seva lucidesa per dir a tothom, per advertir tothom, que la lluita per la llibertat, que la lluita contra el feixisme és una lluita diària i inacabada.

MIGUELEFE

vivre libre

7 DIES I 7 NITS a Sant Quirze de Safaja del 24 al 31 de Juliol

Informeu-vos a Mallorca 537 baixos

Campaments d'estiu organitzats per

JOVENTUT COMUNISTA de CATALUNYA

El tema del centralisme democràtic és particularment important. D'una banda, perquè toca els problemes organitzatius, que sempre són fonamentals, i en aquest terreny es planteja anar més lluny, canviar mètodes i costums propis d'un partit que ha passat quaranta anys en la clandestinitat. D'altra banda, perquè, en la perspectiva de l'eurocomunisme, el partit ha d'aproximar molt més el seu sistema de funcionament a dues opcions alhora: ser capaç de reflectir, en la línia política i en el *funcionament intern*, el model de soci-

etat pel qual lluita, i, a la vegada, ser transparent i net en les seves formes de funcionament, a fi que s'hi reconeguin amplis sectors de la societat que encara avui no se senten pròxims al partit. En aquesta línia de reflexió, TREBALL ha obert un debat a les seves pàgines. Un debat que va iniciar al número 535 Manuel Linares, que continua avui Josep Maria Maymó, membre del Comitè Central del PSUC, i a la participació en el qual convidem novament els nostres lectors.

La Tribuna de Treball

El centralisme democràtic

La concepció del centralisme democràtic com a principi de funcionament del partit en un marc de llibertats democràtiques ha format part dels nostres debats congressuals i ha donat lloc als articles 18 i 12 dels estatuts del PSUC i del PCE. Considero molt important el debat que ha obert TREBALL sobre aquest tema. Intentaré, en aquest article, introduir, de manera forçosament esquemàtica, alguns elements de reflexió de com, segons el meu parer, cal concebre el centralisme democràtic en l'actualitat.

El centralisme democràtic representa, en la seva concepció original, l'intent de fer la síntesi entre l'elaboració democràtica de la línia política i la unitat d'acció en la seva aplicació. Al llarg de la història dels partits comunistes, aquest concepte del centralisme democràtic ha passat per diferents vicissituds. De tota manera, la idea de síntesi entre elaboració democràtica de la línia política i unitat d'acció en la seva aplicació continua sent, tal com jo ho veig, plenament vàlida.

Fem aquesta síntesi en funció de dues qüestions: Una, el projecte de societat pel qual lluitem: una societat socialista, democràtica i pluralista. Aquest model de societat determina la nostra política general, l'estratègia del socialisme en la democràcia. Una altra, el moment polític en què es desenrotlla la vida del nostre partit: la consolidació d'una democràcia un cop enderrocada la dictadura. Aquestes dues qüestions determinen el caràcter del partit. Perquè el partit no és un fi en si mateix, sinó un instrument per fer una determinada política en un determinat moment històric, per lluitar per un determinat tipus de societat.

EL PARTIT DE MASSES: PARTIT DE TIPUS NOU

Definim el partit de masses com el tipus de partit que respon a l'estratègia del socialisme en la democràcia. El partit de masses és un instrument amb el qual la classe obrera i les masses populars han de conquerir l'hegemonia i el poder polític en una societat democràtica i pluralista; és un dels instruments que ha de fer possible la participació de la majoria del poble en la construcció del socialisme en la democràcia. El partit de masses entès així és un partit de tipus nou, i té unes determinades característiques que no podem deixar de banda a l'hora de discutir sobre el seu funcionament. Esquematzant molt, podríem agrupar-les en els següents apartats:

* El partit de masses és un partit laic, no dogmàtic, que es basa en el marxisme no com a ciència o ideologia sinó com a mètode per a l'anàlisi i per a l'acció, incorporant així l'aportació de Lenin al marxisme. Per això diem que som un partit basat en el marxisme i el leninisme o marxista revolucionari, que és el mateix.

* El partit de masses no té respostes per a tot. Al contrari, es constitueix en un mirall de la societat, de totes les idees transformadores i progressistes que es desenrotllen en la nostra societat (la revolució dels joves, la lluita per l'alliberament de la dona, els corrents progressistes del cristianisme, l'ecologia, etcètera). Això vol dir que assumeix en el seu si el pluralisme, les idees diferents en el terreny científic, filosòfic o religiós i, a la vegada, assumeix el debat i el conflicte entre aquestes idees.

* El partit de masses és autònom en relació a les institucions del poder i als moviments i les organitzacions de masses, i, a la vegada, en respecta l'autonomia. Això vol dir que el partit elabora la seva política no únicament a partir d'allò que expressen en cada moment els moviments i organitzacions de masses sinó també de factors més generals en relació a l'anàlisi de tota la societat i de l'Estat i, a la vegada, que els militants del partit que tenen càrrecs representatius (un secretari general d'un sindicat o un alcalde, per exemple) han de donar comptes del seu treball no sols als comunistes sinó a tots els treballadors i ciutadans que els han elegit.

* El partit de masses és un partit descentralitzat en la seva organització i reconeix una gran autonomia a les diferents organitzacions (agrupacions i comitès). Això és així perquè el nostre objectiu és assolir la més gran influència possible de la nostra política en totes les manifestacions de la pràctica de les masses. L'organització del partit reconeix la diversificació i l'ordenació natural de la societat en la qual incideix. Per això el partit de masses està organitzat territorialment per barris, pobles i comarques.

* El partit de masses és un partit plenament democràtic i transparent en la seva organització interna i el seu funcionament, per una raó elemental de coherència amb el nostre projecte polític. És en aquest punt que hi ha una ruptura evident entre el partit de tipus nou i les concepcions anteriors del període estalinista, en les quals ni el model de societat

per la qual es lluitava ni les formes que es preconitzaven per arribar-hi eren democràtiques.

Es tracta, doncs, de fer la síntesi entre unitat d'acció i democràcia interna, tenint en compte aquestes característiques que defineixen el partit de masses.

UNITAT D'ACCIÓ I HOMOGENEÏTAT POLÍTICA AL PARTIT DE MASSES

El fet que el partit tingui una sola línia política no és contradictori amb la idea del partit de masses. Al contrari, n'és també una conseqüència. Acceptar més d'una línia al partit o, el que és el mateix, acceptar l'existència de tendències organitzades amb els seus corresponents nuclis dirigents sí que és contradictori amb les característiques de partit de tipus nou que hem definit abans. La unitat política és, de més a més, un patrimoni del partit, un signe d'identitat entorn al qual es pot fer la necessària renovació del partit de la manera més seriosa i responsable possible.

Ara bé, l'homogeneïtat política al partit de masses no és sempre un punt de partida. Allò que ha de ser sempre és un objectiu. La manera d'arribar a aquesta homogeneïtat no pot ser simplement la imposició del criteri de la majoria, sinó la discussió rigorosa i la síntesi dels diferents punts de vista en el terreny de les posicions majoritàries. La disciplina al partit de masses també té un nou caràcter. El partit té una tradició de disciplina, que vol dir d'eficàcia, que fins i tot els nostres adversaris ens admiren. Però la disciplina en el partit de masses s'ha de basar en el consentiment, i això vol dir en l'autoritat política i moral dels organismes dirigents i dels dirigents com a persones, basada en la seva representativitat, capacitat, coherència i honestat, superant, si cal, actituds autoritàries i paternalistes explicables en períodes anteriors.

LA DEMOCRÀCIA INTERNA AL PARTIT DE MASSES

Aquest és segurament l'aspecte que exigeix més novetats. Esquematzant molt, les resumim en quatre punts:

* La llibertat d'expressió i de crítica al partit de masses s'ha de portar d'una manera natural i progressiva fins a les últimes conseqüències.

* El partit, en el seu funcionament, ha de ser un reflex de tot allò per què lluita en la societat civil: el vot secret en l'elecció dels càrrecs; el reconeixement estatutari de l'assemblea i de la conferència com a autoritat superior al comitè corresponent, que ha de rendir comptes periòdicament de la seva gestió; l'existència de comissions de control i garanties independents dels comitès i elegides a les conferències; la revocabilitat estatutària dels òrgans de direcció i de qualsevol dels membres d'aquests òrgans de direcció; la reglamentació, en conferències i congressos, de la possibilitat d'expressió de totes les posicions minoritàries que tinguin una determinada audiència i l'elecció dels organismes de direcció a través de comissions de candidatura formades a base de criteris de representativitat, proporcionalitat i transparència.

* Al partit de masses, el grau de dedicació dels seus membres és voluntari. Els deures dels militants no són, doncs, els mateixos (llevat dels mínims que figuren als estatuts). El partit reconeix, però, a tots els militants els mateixos drets. El partit (els comitès respectius) hauran de buscar les formes més adequades de relació amb aquells companys que ocupin càrrecs representatius de tota la població a institucions públiques (alcaldes per exemple) o de direcció d'empreses públiques (hospitals, escoles) o bé a les organitzacions de masses (secretaris de sindicats, presidents d'associacions) entenent que, en un determinat moment, pot haver-hi contradiccions entre les orientacions polítiques del partit i les que segueixen aquestes institucions o organitzacions de masses, o bé contradiccions entre elles mateixes. A la vegada, aquests companys no podran aprofitar-se dels seus càrrecs de representació general per vulnerar deliberadament les decisions del partit.

* La realització d'un debat important davant d'un congrés o una conferència nacional ha de permetre l'expressió de les opinions individuals o col·lectives dintre de l'organització regular, a la premsa del partit o a les publicacions preparatòries del congrés o la conferència. Això pot permetre la formació d'una opinió col·lectiva a nivell de tot el partit (majoritària o minoritària), sense necessitat que cristal·litzi en una tendència organitzada.

J. M. MAYMÓ

GGGGGGGGGG

grijalbo

LENIN

Gerard Walter

MARX

Franz Mehring

EL COMUNISMO DE BUJARIN

A. G. Löwy

EL MARXISMO ITALIANO DE LOS

AÑOS 60

Badaloni Petruccioli

CHE GUEVARA

Andrew Sinclair

GRAMSCI

Jacques Texier

LA ACUMULACIÓN DEL CAPITAL

Rosa Luxemburg

LA FORMACIÓN DE LOS

INTELECTUALES

Antonio Gramsci

RECUERDOS SOBRE LENIN

Clara Zetkin

ACTUALIDAD DEL PENSAMIENTO

POLÍTICO DE GRAMSCI

Instituto Antonio Gramsci

CRITICA

Aquest llibre aplega:

- 1) l'informe de Santiago Carrillo en nom del Comitè Central;
 - 2) les famoses 15 tesis, convertides en les 17 resolucions actuals;
 - 3) els nous estatuts del PCE;
 - 4) la intervenció final de Santiago Carrillo.
- (Pròleg de Dolores Ibárruri).

Demaneu informació i catàlegs a:

grijalbo comercial s.a.

Deu i Mata, 98. Barcelona-29
Tel. 322 37 53 (5 línies)

GGGGGGGGGG

Se celebrarà el
16 i el 17 de setembre

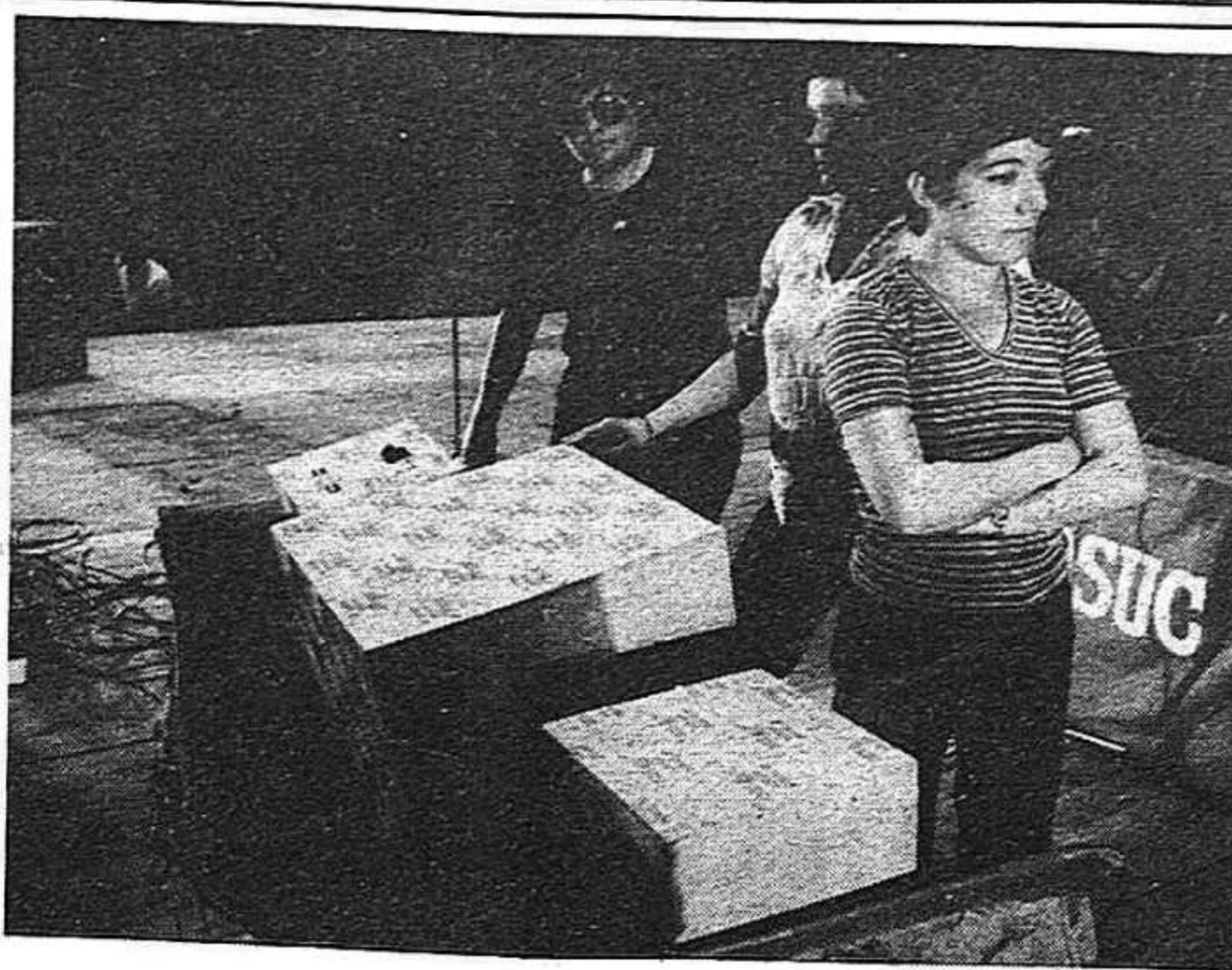
Festa de TREBALL: aviat, a punt

Està ja molt avançada la preparació de la Festa de Treball, que, com ja hem anunciat des d'aquestes pàgines, tindrà lloc al recinte de Montjuïc de Barcelona els dies 16 i 17 de setembre. Les diferents comissions creades per tal de tirar endavant la Festa i enllestir-ne tots els detalls continuen la seva tasca de manera que, dos mesos abans de la cita multitudinària de TREBALL amb els seus lectors i el poble de Catalunya, la configuració de l'espai, la programació i els serveis i, en general, tot allò que ha de permetre que es compleixin els propòsits de la comissió organitzadora, estan assegurats, si més no en els seus trets principals.

La Festa se celebrarà en l'espai comprès entre la plaça d'Espanya i el Palau Nacional de Montjuïc i les activitats tindran lloc als espais oberts del recinte, com també als palaus d'Alfons XIII, de Victòria Eugènia, dels Italians i de Congressos, la qual cosa evitarà aglomeracions com les de l'any passat i permetrà una distribució més racional de l'espai, en el sentit que la Festa sigui, de debò, un marc de comunicació i de participació lliure a tots els nivells. Entre les activitats programades —i al marge dels serveis propis d'una festa d'aquestes característiques: bars, restaurants, guarderies, etc.— s'ha previst la instal·lació d'uns estudis de TV, que emetran per circuit tancat a tot el recinte; un recital de cantautors de diverses nacionalitats i regions espanyoles; una sessió de ball amb molta "marxa" per dissabte al vespre i actuacions especials diumenge a la tarda, abans del míting. Aquest comptarà, probablement, amb la participació de Gregori López Raimundo, Antoni Gutiérrez Díaz i Santiago Carrillo.

El caràcter descentralitzat de la Festa permetrà la participació autònoma de les diverses organitzacions territorials del PSUC, que han contractat ja tot l'espai dels dos palaus situats al costat de la plaça del Marquès de Foronda, on, a més a més de l'exhibició de les peculiaritats culturals de cada zona, inclosa la gastronomia, s'oferirà al visitant una exposició de les propostes del PSUC davant les eleccions municipals.

La comissió de la Festa ha posat ja a la venda un "Bo d'ajut a la Festa de Treball", que costarà 150 pessetes, donarà dret a entrar a tots els recintes i valdrà per als dos dies. Vendre aquests bons ha de ser, ara, una activitat principal de totes les organitzacions del PSUC, ja que els beneficis de la Festa dependran en bona mesura de la venda prèvia dels bons d'ajut.

Festa i cantautors per a un sorteig molt especial (Fotos Morera)

Clausura de la campanya d'ajut a les municipals

Més de 50 milions en bons

● El sorteig se celebrà al Palau d'Esports de Barcelona

Prop d'un miler d'esperançades persones es trobaren dilluns passat a l'acte de cloenda de la campanya d'ajut per a les eleccions municipals, on s'hauria de celebrar el sorteig dels 180 obsequis (des d'un pis de quatre milions fins a cent lots de llibres) que el PSUC ha posat en joc. Un milió de números s'havien posat a la venda en deu sèries de cent-mil números cadascuna i pot afirmar-se ja que els ingressos han superat els 50 milions, encara que aquesta dada no és definitiva.

L'acte, que era plantejat com una festa on intervindrien diversos cantans, va tenir, tanmateix, la principal atracció en el mateix sorteig. L'ambient era expectant, i durant tot l'acte eren nom-

brósims els qui prenen notes en blocs o papers dels números que anaven sortint.

Alfred Lucchetti va començar presentant La Salseta del Poble Sec, que obrí el foc, i a continuació actuaren tots els altres artistes: Joaquim Segué, Pep Llop, Montse Martí, Juan Torres, Manolo Cano, Ricardo Comba i Quimantú.

Després dels cants, Josep Maria Clariana, responsable de la secretaria de Finances del PSUC, va fer una valoració de la campanya, felicitant el conjunt del partit per l'esforç realitzat, i va remarcar la importància que la campanya havia tingut per sufragar les despeses que comportaran les eleccions municipals, perquè "el PSUC no té altres ingres-

Clariana agraeix

RESULTAT DEL SORTEIG

Obsequi	N.º	Sèrie
Un pis de quatre milions	3.412	A
Una torre de dos milions	33.952	B
Un cotxe Seat 132	81.481	F
Un cotxe Seat 132	25.130	F
Un cotxe Seat 132	85.202	A
Deu cotxes Seat 127	43.708	TOTES
Una moto gran (tipus Ducatti)	25.978	B
Una moto trial	26.806	F
Una moto trial	53.077	C
Una moto trial	13.706	B
Una moto trial	27.143	C
Una moto trial	74.702	E
Deu televisors en color	23.464	TOTES
Deu televisors en color	59.422	TOTES
Deu rentaplats	27.876	TOTES
Deu Mobyettes	51.735	TOTES
Deu Mobyettes	87.539	TOTES
Deu Vespinos	23.492	TOTES
Cent lots de llibres	46.600	TOTES
	23.439	TOTES
	77.894	TOTES
	14.101	TOTES
	2.144	TOTES
	89.395	TOTES
	33.937	TOTES
	32.191	TOTES
	41.168	TOTES
	31.173	TOTES

Els interessats es poden adreçar al C./ Indústria, 254 1r., de 6 a 8 de la tarda, cada dia, excepte dissabtes i diumenges.

dos que l'ajut dels seus militants i amics".

Després de fer una repassada a la situació de les finances del partit en general, va prendre la paraula Xavier Valverde, que va llegir el reglament

del sorteig i va explicar com es desenvoluparia. Un cop els tres bombos (l'un contenia els números, l'altre les sèries i el tercer els premis) varen determinar la sort, continuà la festa amb l'actuació, novament, de La Salseta del Poble Sec.

A l'hora de tancar aquesta edició de TREBALL no es coneixien encara els noms dels afortunats, però podem dir, en canvi, que el número corresponent al pis va ésser distribuït al Baix Llobregat, i el de la torre a Nou Barris de Barcelona, si bé no se sap si varen ésser venuts. Els altres obsequis estan molt repartits, de tal manera que es pot dir que pràcticament totes les organitzacions del PSUC han repartit premis, fins i tot a l'estranger (com és el cas d'un número venut a Toulouse).

LA TRÀGICA MORT DE CERVANTES

Acabem afegint una nota trágica: el militant del PSUC a Lleida Josep Cervantes, que, ell sol, havia venut més de noranta bons, va morir atropellat per un camió quan retornava a la capital del Segrià després de vendre bons en alguns pobles de la comarca. Els familiars de Cervantes van ser rebuts pel Comitè Executiu del PSUC, en nom del qual Gregori López Raimundo els expressà el condol de tots els comunistes i els lliurà el trofeu que Cervantes havia guanyat en esdevenir el militant del PSUC que havia venut més bons. L'enterrament de Cervantes constituí una sentida manifestació de dol.

Reunió de quadres a Barcelona

PSUC: transformar l'administració

Una reunió de quadres del PSUC, la major part treballadors de l'administració pública, va tenir lloc el passat cap de setmana a Barcelona amb el "propòsit d'aportar elements que contribueixin a assentar unes bases fermes sobre les quals es pugui assegurar la consolidació de la democràcia, mitjançant la transformació progressista dels aparells de l'Estat i el mateix exercici de la funció pública".

Segons una declaració que es va fer pública en acabar la reunió s'han considerat elements clau per a aquesta transformació: la introducció, amb caràcter general, al si de l'administració pública dels principis democràtics, el reconeixement dels drets polítics i sindicals de tots els funcionaris, sense discriminació; l'elaboració d'un Estatut de la Funció Pública en el qual s'estableixin criteris de dignificació, professionalització i eficàcia en l'actuació dels funcionaris, i la lluita per bandejar del si de l'administració qualsevol forma de corrupció i burocratització.

Pel que fa al procés de transferència de competències a la Generalitat provisional, la declaració insisteix en la necessitat de dotar-la de "mitjans personals, materials i financers suficients per a una

autèntica funció d'autogovern" i en l'oportunitat d'una "àmplia feina d'explicació del significat de l'autonomia de Catalunya, dirigida especialment als funcionaris que puguin esdevenir afectats pels traspassos", com també en "la urgència d'una Escola d'Administració Pública de la Generalitat que faciliti el reciclatge dels funcionaris actuals i la formació de nous funcionaris".

Davant la redacció del projecte de nou Estatut, la declaració referma la concepció d'una administració autònoma, profundament descentralitzada, i assenyalava els criteris fonamentals en què s'ha de fonamentar tal descentralització: el protagonisme dels poders locals i la institucionalització de la comarca com a nivell intermedi de participació política i de prestació de ser-

veis; la dotació als municipis i comarques de competències i recursos econòmics amplis; una nova concepció de l'organització territorial i funcional de l'administració pública que eviti el burocratisme, l'uniformisme i la multiplicació innecessària d'organismes i graons administratius, i, finalment, una gestió pública eficaç, simplificada i transparent, amb mecanismes de participació i control dels ciutadans.

"En aquest sentit —afegeix la declaració del PSUC— les properes eleccions municipals i la constitució dels primers ajuntaments democràtics després del franquisme, han d'iniciar resolutament la transformació de l'administració local."

Pel que fa a la presència del propi PSUC a l'administració pública, la declaració assenyalava "les insuficiències en la comprensió política de la importància d'un treball conseqüent, des de dins i des de fora dels aparells de l'Estat per transformar-los democràticament", com també "la necessitat de propiciar la comple-

ta inserció del funcionari en la societat catalana i als diversos moviments ciutadans".

La perspectiva del treball sindical a l'administració pública —el tema més controvertit de la reunió— hauria de tendir a aconseguir, segons la declaració, els objectius següents: Un consens majoritari entre les forces democràtiques per tal d'eliminar de l'Administració les deixalles del franquisme. Adequar l'Administració a la nova situació política, democratitzant-la i transformant-la en la perspectiva del socialisme. Acceptar els actes administratius en el respecte del marc constitucional. Clarificar els traspassos polítics a la Generalitat, en ritme i contingut, per aconseguir la veritable autonomia. Buscar les fórmules de vinculació amb el moviment obrer i popular. Sortir al pas del sindicalisme groc.

"Sobre la base d'aquests elements i en la perspectiva de continuar el debat sobre el treball sindical —diu més endavant la declaració—, prestem suport al treball dels comunistes a l'stac (...)

Igualment prestem suport al treball dels comunistes a Comissions Obreres de l'Administració Pública", i afegeix: "És el conjunt del partit, i especialment la direcció i els comitès polítics, el responsable d'adequar aquells criteris a la solució de la problemàtica quotidiana."

La declaració acaba amb una valoració positiva dels "nombrosos signes d'acceptació per part de les Forces Armades del procés de canvi democràtic, la plasmació constitucional de les seves funcions i la transformació de les concepcions —fins ara vigents a l'Exèrcit— que s'apunta al projecte de llei d'Ordenances Militars", reclama "l'urgent compliment dels acords de la Moncloa en matèria d'unitat de jurisdiccions", sol·licita l'amnistia per als Joglars i el grup Onomatopeia i es refereix a la reforma democràtica del conjunt dels cossos policials per subratllar "que aquesta reforma no es pot aconseguir contraposant els diversos cossos existents" i que, en qualsevol cas, "ha de ser elaborada per via parlamentària".

Un equilibri polític

massa precari

Líban: de nou, guerra

Els esdeveniments dels darrers dies han demostrat fins a quin punt és precari l'equilibri polític al Líban. La separació entre els estats de guerra i de pau és tan petita, que qualsevol incident encén de nou la guerra civil en menys de vint-i-quatre hores.

El punt central de les actuals batalles recau en els medis cristians més dretans, és a dir els falangistes; però l'origen dels incidents s'ha de buscar abans: en les condicions en què, fa uns mesos, es van deturar els combats. Recordem que, després d'una llarga guerra de quasi dos anys, el país va quedar com aquell qui diu partit en dos, deixant els palestins en una situació molt defensiva, i més de la meitat del país ocupat per la "força de pacificació" de l'exèrcit de Síria (més de trenta mil homes), solució que tenia el vist i plau tàcit d'Israel. Recordem també que fa poc temps, prenent per pretext un atemptat guerriller prop de Tel Aviv, Israel va envair tot el sud del Líban, creant així una situació explosiva que va obligar les Nacions

Unides a intervenir. La resistència dels palestins de l'OLP (que s'enfrontaren amb els ocupants israelites) i l'actitud agressiva dels grups dretans cristians van motivar una sèrie d'incidents amb les tropes de les Nacions Unides, sobretot les franceses, ja que una de les condicions d'Israel per retirar-se dels territoris ocupats era que s'impedís com fos la constant infiltració de guerrillers palestins. En retirar-se, els soldats d'Israel van deixar les seves posicions i molt d'armament en mans dels falangistes cristians, sempre buscant de causar dificultats a l'OLP, i així es va crear una tensa situació de "ni guerra ni pau".

Però el darrer esclat té un altre origen, i aquesta vegada sembla que els palestins no hi tenen cap vinculació (encara que és possible, com sempre, que ells en paguin les conseqüències). Per raons complicades, de reequilibri de forces en el camp no musulmà i d'antigues venjances pendents, un grup de falangistes va ocupar un poblet maronita i va assassinar fredament més de vint persones, entre les quals el fill de l'antic president del Líban, Toni Franjeh (que, a més a més, era diputat) i la seva família. Això ha posat en marxa un nou esclat

De nou, la guerra

de violència, en el qual, aquesta vegada, la lluita va contra els grups falangistes i els incidents s'han estès fins a involucrar les tropes sirianes, que així tenen un bon pretext per liquidar l'amenaça dretana cristiana, que estava fora del seu control. La violència s'ha estès, i davant de les dificultats en què, dia darrere dia, es troben els falangistes, Israel ha dit clarament que no admetrà la liquidació dels seus millors aliats al Líban. Per això ha fet algunes maniobres d'intimidació, com ara enviar els seus avions a volar repetidament i amb tota impunitat per sobre de Beirut. Les tropes de les Nacions Unides, com que tot això passa fora del seu "perímetre d'acció", no es mouen, de moment.

I tot això passa en un moment delicat, amb el recent viatge del vicepresident Mondale, dels EEUU, a Israel, per tal de relançar el paralitzat diàleg entre aquest país i Egipte. Tota la situació a l'Orient Mitjà està doncs en un moment delicat, de reequilibri, i qualsevol iniciativa pot tenir conseqüències greus. És possible que, per pressions internacionals (entre altres factors) s'arribi de nou a aturar el foc, però no per això s'haurà solucionat res. Les característiques dels actuals enfrontaments entre falangistes i tropes sirianes posen en relleu que les contradiccions al Líban —i per extensió a l'Orient Mitjà— són incomplicables, i les solucions, més difícils que mai.

P. VILA

OTAN i les bases USA

Felipe González, en unes declaracions al diari "New York Times", ha concretat la posició del seu partit sobre la qüestió de les bases que els EEUU tenen en territori espanyol i ha refermat la posició socialista pel que fa a l'OTAN.

És notori que, des de la mort de Franco, l'administració i l'opinió americana segueixen molt atentament l'evolució de les forces polítiques espanyoles, i els preocupa fonamentalment el tema de l'OTAN. En aquest sentit, dos grans diaris, "New York Times" i "Washington Post", compleixen una funció de tempteig de vies "d'opinió oficiosa" molt eficient (ja es va veure quan Santiago Carrillo va anar als EEUU).

F. González ha dit que el 1981 es plantejarà el tema de la renovació o no dels actuals tractats entre Espanya i els EEUU (que van ser renovats per cinc anys a principis de 1976, i que abans ho havien estat el 1953, el 1963 i el 1970), i que si llavors "hi ha a Madrid un govern socialista" (val la pena posar en relleu aquesta condició prèvia, ja que parla d'allò que seria una posició de govern, més que no de partit), es podrà renovar el tractat. Només amb una condició, molt raonable, i és que es retiri de territori espanyol tot l'armament nuclear. No es pot córrer el risc d'un nou "Palomares" o coses encara pitjors. Els EEUU tenen armament nuclear a alguns llocs d'Espanya (Rota, Torrejón, etcètera) i els seus avions volen pel nostre espai aeri amb bombes atòmiques.

Pel que fa a l'OTAN, F. González va insistir en l'oposició del seu partit a l'ingrés d'Espanya al bloc esmentat, perquè això "és un cop contra la distensió", i no és el millor moment per anar reforçant els blocs militars que es reparteixen Europa, en lloc de fer-los desaparèixer.

Però el tema de les bases va lligat al de l'OTAN, perquè és evident que ara, sense estar a l'OTAN, Espanya té un lloc molt clar en els dispositius militars dels EEUU a Europa, i això gràcies a uns tractats bilaterals en els quals Espanya sempre ha estat en situació de total dependència, en condicions molt supeditades a l'exigència dels EEUU. Sembla que cal analitzar la perspectiva de l'ingrés o no a l'OTAN no en abstracte, sinó des de la situació actual. Als EEUU, els interessa l'ingrés d'Espanya a l'OTAN; segur, però llavors que diguin què pensen fer amb les bases USA: ¿passaran a l'OTAN?, ¿desapareixeran? ! seria hora també que socialistes, comunistes i altres forces progressistes debatessin el tema aviat, a fi de plantejar al govern espanyol unes posicions clares i argumentades. Si no, l'entrada d'Espanya a l'OTAN és "un gol ficat i cantat".

Ni guerra ni pau

A porta tancada

Dissidents, jutjats a l'URSS

Quatre ciutadans soviètics, acusats de "traïció a la pàtria i espionatge", han estat jutjats per diferents tribunals de l'URSS i poden ser condemnats a penes duríssimes, fins i tot de mort en el cas de dos dels acusats, Anatoli Txaranski i A.N. Filatov, que s'han declarat innocents de les acusacions del fiscal. Els judicis —celebrats a porta tancada— han aixecat protestes arreu del món, entre les quals hi ha les d'alguns partits comunistes, com són ara el francès, que ha reclamat de l'URSS el respecte a la Declaració Universal de Drets de l'Home, i el PC d'Espanya, que ha subratllat la incompatibilitat entre aquests processos i els ideals del socialisme en llibertat reconegut pels comunistes espanyols. Des de les pàgines de TREBALL, ens sumem a la protesta.

arreu del món

Itàlia: triomfa la unitat

Itàlia té un nou president, que és un veritable símbol nacional: Sandro Pertini, de 82 anys, socialista de sempre, company de presó d'Antonio Gramsci per vountat del tribunal polític del feixisme, comandant d'unitats partisans durant la guerra del poble contra el nazi-feixisme, diputat a la constituent i president del Congrés de Diputats de 1968 a 1976, data en què el succeí el comunista Pietro Ingrao.

Tothom té la certesa a Itàlia que Pertini sabrà mantenir íntegre el prestigi de les institucions democràtiques pel damunt d'interessos privats o de partit. Feia falta un president semblant, vist que el democristià Giovanni Leone, predecessor de Pertini, havia dimissat per una llarga sèrie d'acusacions (abús en la construcció, evasió fiscal, nepotisme) que potser algun dia seran demostrades davant la justícia.

Pertini havia de ser president perquè els socialistes, tercer partit del país, s'hi havien ficat de punta argumentant que els tocava un important càrrec de l'Estat pel fet que els democristians, com a primer partit, en tenen dos (presidència del Senat i del govern) i els comunistes, com a segon partit, en tenen un (presidència del Congrés).

La Democràcia Cristiana va

anar a les eleccions presidencials dient que no podia acceptar un candidat imposat pels socialistes. I així passaren deu dies i quinze votacions dels senadors, els diputats i diversos representants regionals. Al final, els democristians havien de cedir perquè l'elecció podia durar una eternitat. No ho feren de bon grat, sinó sabent que els socialistes tenien una arma ben concreta: la possibilitat d'abandonar la majoria (democristians, comunistes, socialistes, socialdemòcrates, i republicans) que suporta el govern minoritari democristià de Giulio Andreotti.

L'abandó dels socialistes hauria significat probablement l'abandó dels comunistes. Hauria desaparegut la majoria, difícilment se n'hauria constituït una altra, no s'hauria pogut governar, hauria calgut anar a eleccions anti-

cipades que, en aquest moment, haurien estat una grossa incògnita per als democristians. Pertini esdevenia, per un canvi radical de l'actitud democristiana, un candidat unitari. De fet, obtenia el 83 per cent dels vots expressats, cosa mai no vista abans.

L'elecció de Pertini ha preservat, doncs, en els seus trets essencials, el quadre polític que existia abans de la dimissió de Leone.

ELECCIONS A L'EQUADOR

Quan aquest número de TREBALL surti al carrer, si no hi ha res de nou (i a aquella zona els imprevistos "antieleccionals" són sempre possibles...), Equador celebrarà les seves eleccions per sortir d'una llarga etapa de règim militar, de tal manera que després de Perú i altres, un país més intenta deixar de banda un sistema de dominació política que repetides vegades ha demostrat la seva ineficàcia. En sentit estricte (val la pena precisar aquest concepte), només queden cinc països amb dictadura militar caracteritzada: Xile, Ar-

"Pertini sabrà mantenir íntegre el prestigi de les institucions de la democràcia pel damunt d'interessos privats o de partit"

gentina, Uruguai, Paraguai i Brasil.

Equador ha conegut dos cops d'Estat els darrers anys, però el més important és el que, a primers de 1976, va enderrocar el general Rodríguez Lara, precisament a mans d'un grup d'oficials l'objectiu dels quals era el retorn a la via civil, i de moment s'han complert els terminis fixats. El país, doncs, anirà cap a unes eleccions que han de determinar des del nou president de la República fins als alcaldes. La incògnita és, com sempre en casos semblants, fins a quin punt l'exèrcit dona un marge de lli-

bertat real, tant de presentació de candidats com de propaganda electoral en igualtat de condicions per a tothom, i fins a quin punt amples fraccions de la població queden excloses del joc (per exemple, per analfabetisme, caciquisme, etcètera). I, endemés, el país va patir, fa uns mesos, una forta agitació social reprimida amb molta brutalitat (es va parlar, llavors, de més de dos-cents morts en un enfrontament). L'esquerra sembla que juga a la defensiva, però és aviat per veure com anirà la nova experiència democràtica.

P. VILA

Dos dipòsits d'armes —un d'ells a les Rambles de Barcelona i l'altre a la població costanera de Gavà— podrien estar en mans de l'extrema dreta, si es confirmen les informacions obtingudes per TREBALL seguint el fil que va permetre la identificació de les persones presumptament vinculades a l'escamot autor de les agressions contra els vehicles amb la lletra "C" de Catalunya. Aquesta és la dada principal que ha obtingut el nostre col·laborador Joel Roig d'una persona vinculada a Fuerza Nueva i que han confirmat posteriorment a TREBALL fonts de diversa procedència. L'origen de la "filtració" relativa a l'existència dels dipòsits d'armes estaria en l'enfrontament entre dues tendències —la "radical" i la "moderada"— en el si de l'organització ultradretana dirigida per Blas Piñar. La persona entrevistada per TREBALL ha preferit, per raons òbvies, mantenir el seu nom en l'anonimat.

En plenes Rambles de Barcelona i a Gavà

Armes per a l'extrema dreta

● Un militant de "Fuerza Nueva" denuncia a TREBALL les activitats del sector radical del seu partit

—La situació de Fuerza Nueva a Barcelona —ens diu el nostre interlocutor— podríem dir que és normal quant al compliment de les orientacions que ens arriben de Madrid, però la veritat és que hi ha enfrontaments amb persones determinades que propugnen un canvi radical de política; concretament, la via armada com a única solució per salvar Espanya. Aquesta pot ser una via, però no l'única ni la més adequada en aquests moments.

ELS "RADICALS"

—¿Qui hi ha darrere del sector "radical" de Fuerza Nueva? ¿Qui són els "radicals"?

—El sector "radical" està dirigit fonamentalment per Alfred Artímex i el sacerdot Àngel Garcia, que han arribat fins i tot a parlar d'un cop d'Estat dins de Fuerza Nueva. Un cop d'Estat! Això és impossible. L'actual junta, amb Ramon Moreno al capdavant, està fent una bona tasca. Però, en fi, l'inspirador de les

tensions és, principalment, Artímex.

Alfred Artímex —62 anys— va jugar un paper destacat a la guerra civil, raó per la qual va ser condecorat amb la "Medalla al sufrimiento por la Patria", i en la lluita contra la resistència armada els anys quaranta.

—Cal reconèixer-li això. Però Artímex és un camarada que no ha variat la seva òptica des que va acabar la guerra civil. S'envolta d'una colla de joves que només entenen la via violenta i que no accepten la possibilitat d'una política paral·lela. Nosaltres, de fet, sempre hem prestat suport a les accions mai anomenades "violentes", però entenem la necessitat d'un altre instrument per fer conèixer l'obra de Franco.

Artímex continua fent servir el seu bar, el "Costa Verde", per reunir-se amb els seus minyons. Aquest establiment, que és a la carretera d'Horta a Montcada, és l'escenari on "sabem amb certe-

sa que s'han fet reunions a fi d'atacar la direcció".

—I quin paper hi juga el sacerdot Àngel Garcia?

—Àngel Garcia, des de sempre, ha estat un sacerdot sense cap mena d'òptica. Presta suport a Artímex per la seva manca d'orientació política. Artímex i Àngel Garcia eren els encarregats de preparar una centúria armada i d'acció directa que havia de fer les seves pràctiques para-militars i ideològiques als salesians de Barcelona. Això ha estat tallat perquè la Junta de Barcelona ha enviat a Madrid, més ben dit, directament a Blas Piñar, un informe sobre Artímex on se'n demana la substitució com a cap d'aquestes centúries armades al·legant la seva incompetència. Sabem que Àngel Garcia també va viatjar a Madrid per parlar amb Blas Piñar i convèncer-lo d'allò que, segons ells, era "una maniobra perquè desaparegui Artímex".

—No entenc com unes persones que propugnen la lluita

armada o l'acció directa poden entrar en contradicció amb les orientacions de la direcció de Fuerza Nueva.

—Mira, nosaltres entenem que mai no podem abandonar certs tipus d'acció perquè, realment, Espanya està venuda al comunisme. Si això és així, que ho és, hem d'estar preparats sempre, però això no vol pas dir que cada dia hàgim de gallejar de tenir armes, d'accions arbitràries, personalistes. Hem de seguir unes pautes concretes, tot obeint la direcció. TREBALL va poder descobrir allò dels punxarodes gràcies a la incapacitat dels elements que acomplien l'acció. En descobrir-se l'accident que va tenir Luaisa Roca amb el R-8 TS groc, que contenia explosius i metralla, se'n va poder deduir fàcilment on parava. Aquests explosius s'anaven a dipositar a casa de Carmel Amezcua. Hi va haver l'accident i tot es va descobrir. Aquestes maniobres són de persones inconscients.

—¿Ha tingut Amezcua, en alguna ocasió, un dipòsit d'armes a casa seva?

—Pel seu càrrec de tinent d'alcalde de Governació i delegat de Fuerza Nueva a Gavà el vam advertir més d'un cop que no havia de tenir cap mena d'armament a casa seva. Si més no, que disposés només d'una arma. Però ell és ben vist pel grup d'Artímex i Àngel Garcia i aquests el van convèncer perquè guardés armes i municions al soterrani que té.

"EL SOTERRANI EXISTEIX"

—¿Existeix en realitat aquest famós soterrani?

—És clar que existeix. Gairebé tots nosaltres l'hem visitat. Encara que, darrerament, només el poden visitar els seus amics, entre ells Luaisa i

Un local sospitós (Fotos TREBALL)

Macias. Hi disposa d'arxius amb la gent d'esquerra de Gavà, i és molt possible que a partir d'ells s'hagin enviat les amenaces de mort als veïns de Vimo. Les armes i el dipòsit de què s'ha parlat sempre han estat allà. Per arribar al soterrani cal partir de l'entrada. Seguint la primera porta que es troba a mà dreta es continua cap al fons i després hi ha una llitera, dessora de la qual hi ha la trapa de metall que dona al soterrani.

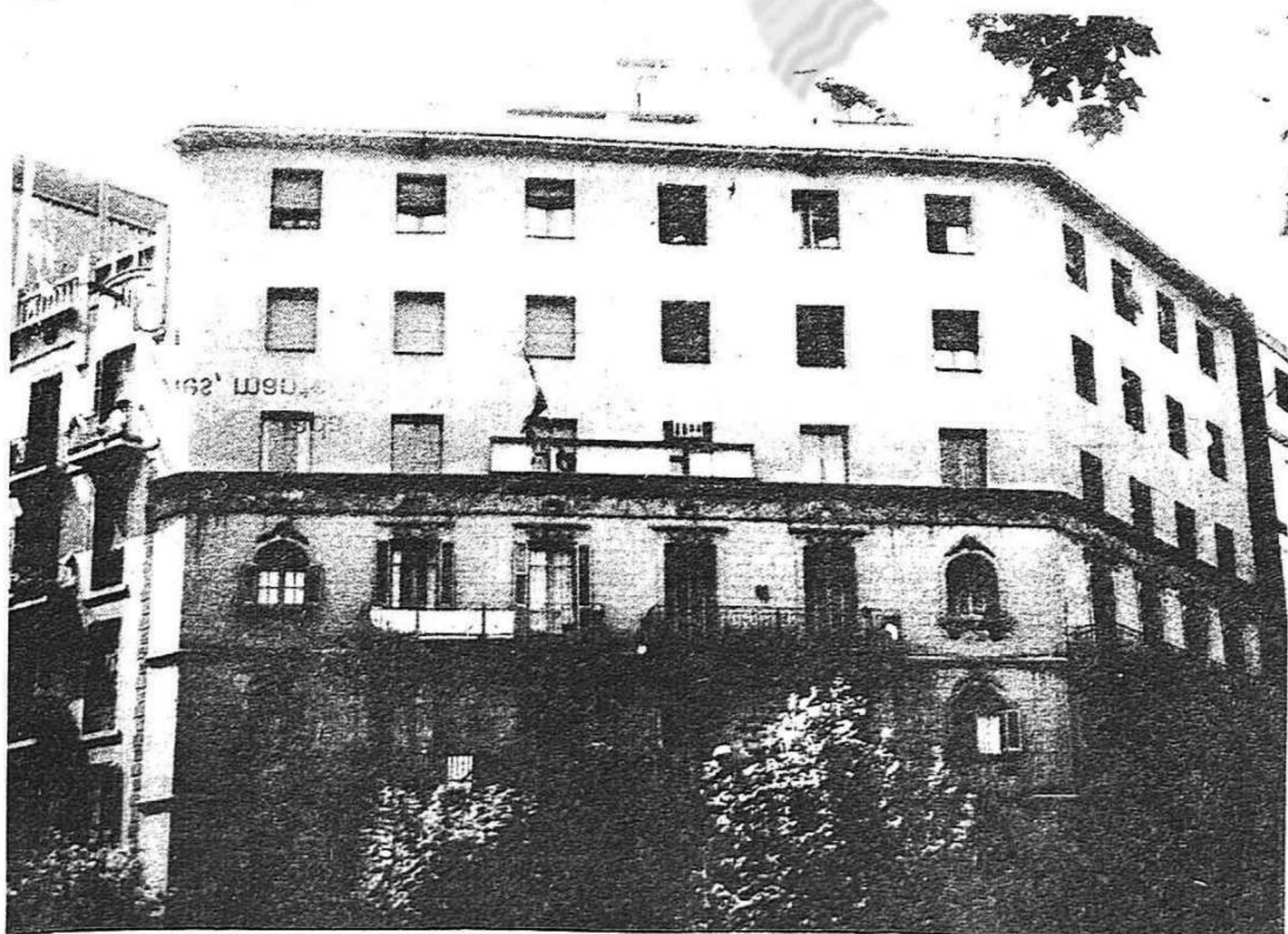
—Abans has parlat de l'amistat entre Carmel Amezcua i Eduard Luaisa, però Amezcua ha declarat que només fa servir el cotxe però que no coneix ningú personalment.

—Tots ells pertanyen a l'ala dissident. Es coneixen molt. No solament es coneixen sinó que Amezcua va procurar trobar una feina de guàrdia municipal a Luaisa, a l'Ajuntament de Gavà. No el van acceptar perquè els seus braços estaven atapeïts de tatuatges amb la creu gammada. Li van parlar, però, de la possibilitat d'entrar al servei municipal si es despenia dels tatuatges.

No hi ha dubte, per tant, que es coneixen i que actuen plegats, amb una total irresponsabilitat. Per no dir més, la majoria d'ells es reuneixen públicament, cap al vespre, al bar "La Castellana", en plenes Rambles barcelonines.

Allí hi ha encara un dipòsit d'armes i es bescanvien allà, al mateix centre de Barcelona, amb tots els comunistes a l'aguait. Els camarades que hi van, i especialment el camarada Requena —cambrer del bar, membre de Fuerza Nueva—, mostren la seva inconsciència davant d'una Barcelona que pretén ser comunista però que no ho aconseguirà mai mentre hi hagi una Fuerza Nueva conscient del seu paper en la història. El camarada Genaro complica encara més aquesta situació, perquè fa d'aquest lloc conclave i dispositiu bàsic per disposar d'armes. Les característiques d'aquest camarada —camina amb croses a causa d'un enfrontament amb comunistes— fan que se'l reconegui tot seguit.

JOEL ROIG

Local de Fuerza Nueva a Barcelona